

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 124, ЧИСЛО 19, П'ЯТНИЦЯ, 12 ТРАВНЯ 2017 РОКУ

1893

Vol. 124, No. 19, FRIDAY, MAY 12, 2017

\$2.00

ПРОВІДНА ТЕМА ДНЯ

Зброя в руках

Петро Часто

До все ще складної економічної і політичної ситуації в Україні додається невирішене питання зброї: варто чи не варто надавати громадянам право на самозахист? Логічна відповідь ніби на поверхні – варто, бо раз-по-раз виникає клясична, пережита й усунута багатьма іншими державами несправедливість, коли злочинець володіє зброєю, а його жертва – беззбройна і беззахисна.

Від 2014 року злочинність, в тому числі й організована, в країні стрімко зростає, що зумовлене російською агресією на українському сході, розпаношуванням антиукраїнських сепаратистських банд і їхньою підривною, диверсійною діяльністю на всій території України. Ось дуже тривожна статистика: у 2013 році зареєстровано лише вісім злочинів проти основ національної безпеки, у 2014 році їх збільшилося у 65 разів – до 527 випадків.

Загальна динаміка злочинності від 2010 до кінця 2016 років просто жахає: середньорічний приріст становив 47 тис. злочинів.

Війна на сході вскрай актуалізувала завдання законодавчого врегулювання доступу цивільного населення до зброї. Річ у тім, що через участь у бойових діях за три роки перейшло декілька сотень тисяч українців. Значна частина їх повернулася додому зі зброєю. Скільки її зібралось загалом, ніхто не знає, але говорять щойаймніше про 5 млн. одиниць. Ця кількість, швидше за все, постійно зростає.

Є також один легальний канал доступу до зброї: Міністер внутрішніх справ Арсен Аваков власним рішенням надав різним категоріям державних службовців понад 3,000 так званої нагородної зброї, зокрема для депутатів Верховної Ради. З даного приводу ходить політичний жарт: це, мовляв, для того, аби народні обранці могли захищатися від власного народу. Щось подібне вже й сталося. Народний депутат Сергій Пашинський, повертаючись з вечірки і натрапивши на нечемних осіб, котрі своїм зіпсованим автоматом перегородили йому дорогу, застосував особисту зброю до нечемного, але беззбройного чоловіка.

Після цього випадку стала ще жвавіше обговорюватися в суспільстві тема законного обігу зброї в країні. Буквально за два-три дні електронна петиція на адресу Президента Петра Порошенка щодо законодавчого впорядкування доступу громадян до зброї збрала необхідні 25 тис. підписів, однак, очільник держави відмовився подати цей громадський документ на розгляд парламенту. При цьому П. Порошенко – і це стало позицією усієї влади – свідомо став лякати справді страшнуватою картинкою, коли люди ходитимуть вулицями міст і сіл з автоматами за плечима. Хоч насправді мова йшла не про носіння зброї,

(Закінчення на стор. 12)

Відзначили 25-річчя дипломатичних відносин між Україною і США

ВАШІНГТОН. – У Посольстві України в США 9 травня відзначили 25-річчя дипломатичних відносин між Україною та Сполученими Штатами церемонією погашення ювілейної поштової марки, присвяченої цій річниці. Оформлення марки було розроблене з участю Посольства.

В урочистості взяли участь Міністер закордонних справ України Павло Клімкін, Посол України в США Валерій Чалий, заступник помічника Державного секретаря США Бріджит Брінк, генеральний директор „Укрпошти“ Ігор Смілянський, керівний директор Поштової служби США Франк Дейвіс, представники офіційних та експертних кіл, а також української громади США.

Міністер П. Клімкін у своєму зверненні наголосив на особливому внеску Сполучених Штатів у розвиток України з часу здобуття незалежності та закликав до подальшого поглиблення стратегічного партнерства.

Посол В. Чалий подякував Адміністрації, Конгресові США та українській діаспорі за незмінну підтримку України.

Б. Брінк підкреслила незмінну позицію Адміністрації США щодо підтримки України, її суверенітету та територіальної цілісності. Вона також відзначила важливість продо-

(Закінчення на стор. 14)

Українська поштова марка, присвячена 25-річчю дипломатичних відносин між Україною та США.

ОСНОВИ ІДЕНТИЧНОСТІ

Проф. Міхаель Мозер: „Українці повинні більше шанувати свою мову і культуру“

Українці самі повинні навчитися шанувати свою мову і культуру, зробити їхні знання необхідними перш за все в самій Україні, а вже потім долучати до цього інших, вважає професор мовознавства Інституту славистики Віденського університету, президент Міжнародної асоціації українців Міхаель Мозер. Нижче вміщуємо його відповіді на запитання кореспондентки Радіо „Свобода“ Марії Щур.

– Пане професоре, як зараз виглядає ситуація з українознавчими дисциплінами та центрами їхнього вивчення на Заході та на Сході?

– Досі, звісно, вражає те, на якому рівні перебуває україністика, якщо йдеться про статус україністики в різних університетах світу. Фактично це деякі центри. Ми не будемо говорити про Польщу. Там досі україністика справді сильна. Ми будемо говорити про західні країни. Скажімо, про Австрію, Німеччину, Францію чи Великобританію. Там мало студентів, дуже мало студентів. Не можна сказати, що нема українців. Вони є, і це зазвичай колишні росіяни, такі, що справді розширили профіль і стали справжніми українцями.

– Чи це є питання попиту чи пропозиції? Що визначає в даному випадку кількість студентів, які хотіли би вчитися україністики, чи наяв-

ність катедри і професорів, які би могли їх навчити?

– Можу сказати про те, що знаю найкраще, – про ситуацію у Віденському університеті, де ми маємо аж двох літературознавців, які зосереджуються на україністичних темах. Там працюю і я, але студентів мало. І хто за це відповідає? Хіба ми? Тобто фахівці, що працюють у галузі україністики? Навряд.

Хіба студенти, що ніяк не хочуть займатися україністикою? Навпаки. Багато хто все ж таки під нашим впливом протягом навчання вибирає україністичний шлях, але вони переходять на такі теми, на такі вподобання, зазвичай, з русистики, інколи з полоністики.

З одного боку, це зрозуміло. Оскільки просто об'єктивно російська мова має більшу кількість

(Закінчення на стор. 18)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Відкрито виставку „Четверте покоління”

КИЇВ. – Президент України Петро Порошенко 8 травня взяв участь в урочистому відкритті фотовиставки „Четверте покоління” на території Національного музею історії України у Другій світовій війні. Він подякував фотографам за високоякісну мистецьку роботу. „Четверте покоління” – діти незалежної України, ті, кому зараз 20-30 років. Це молодий цвіт нашої української нації. Це люди, які пам'ятають про своїх мужніх предків і стали на захист України від російської агресії. Саме „четверте покоління”, яке нині взяло до рук зброю, щоб урятувати свою країну, спонукає нас знову й знову гортати сторінки минулого, аби вивчити та запам'ятати його уроки і вшанувати справжніх героїв”, – наголосив П. Порошенко. („Укрінформ”)

■ Провели ходу з червоними маками

ДНІПРО. – У місті 8 травня провели ходу з червоними маками. У ній взяли участь громадські активісти, учасники боїв на сході України, пластуни. Попереду колони учасники несли плякат з портретами провідника ОУН Степана Бандери і командувача УПА Романа Шухевича та написом „Діди воювали”. Учасники ходи з національною символікою, червоними маками пам'яті та квітами пройшли з центру міста до меморіального комплексу в Парку пам'яті і примирення, де поховані учасники Другої світової війни. Люди вшанували пам'ять усіх загиблих у війні хвилиною мовчання і поклали квіти до меморіалу. (Радіо Свобода)

■ Вибухи на „Савур-Могили” є провокацією

ДОНЕЦЬК. – 8 травня російські і сепаратистські засоби масової інформації з посиланням на представників угруповання „ДНР” заявили про вибухи, що прогрімали на шляху до меморіального комплексу „Савур-Могила” на непідконтрольній владі України території Донеччини. Це нібито сталося перед тим, як там мала проїздити автоколона провідника „ДНР” Олександра Захарченка. За повідомленнями, внаслідок вибухів ніхто не постраждав. Біля меморіального комплексу плянувалися меморіальні заходи до Дня Перемоги з участю О. Захарченка, який заявив, що вибухнули шість пристроїв, закладених на дорозі, один розмінували, два не спрацювали. Він звинуватив владу України у вибухах „з метою залякування”. Речник Міністерства оборони Андрій Лисенко зазначив, що вибух прогрімів саме перед приїздом російських і місцевих журналістів і є провокацією напередодні Дня Перемоги. (Радіо Свобода)

■ Місцеві бюджети зросли

КИЇВ. – Протягом перших чотирьох місяців 2017 року місцеві бюджети зросли на 14.5 млрд. грн. завдяки децентралізації. Про це повідомив 7 травня Прем'єр-міністр Володимир Гройсман. Він також зауважив, що, за даними експертів, темпи росту доходів у об'єднаних територіальних громадах є ще вищими. „Те, що тепер на місцях з'являються ресурси для вирішення нагальних місцевих проблем, – хороша тенденція. Звичайно, потрібен час, щоб розгребти всі проблеми, які накопичувались за багато років тотального ігнорування проблем місцевого самоврядування. Але у багатьох містах і селах зміни уже відбуваються і будуть відбуватись з кожним роком все більші”, – наголосив В. Гройсман. („Укрінформ”)

■ Корабель не віддали Росії

СКАДОВСЬК. – 24 квітня 2017 року під час проведення рятувальниками Морської пошуково-рятувальної служби в Чорному морі, в районі Скадовська, штатних навчань російській корабель здійснив спробу захопити український рятувальний катер, але команда не допустила захоплення судна. Базовані в анексованому Криму російські кораблі наблизилися до українського катера з вимогою зупинити хід. Команда катера відмовилася виконувати протиправні вимоги і вказала, що катер перебуває у територіальних водах України, після чого взяла курс на Скадовськ. (Радіо Свобода)

ГЕОПОЛІТИКА

Північнокорейський ядерний виклик для США та Китаю

Віталій Кулик

Головним інструментом тиску Північної Кореї на міжнародну спільноту та прориву зовнішньої ізоляції завжди були заяви Пхеньяну про ядерні випробування. І завжди все розгорталося за схемою: загострення ситуації, новий раунд переговорних процесів, декларація того, що буде згортатися програма ядерних випробувань, і – отримання Північною Кореєю від міжнародної спільноти, в тому числі, структур ООН, продовольчої допомоги. А основними спонсорами такої допомоги є Китай, Росія та США. Тобто це традиційний метод шантажу Пхеньяна.

Попри це, Північна Корея справді має наступальне озброєння та досить ресурсів для використання хемічної, бактеріологічної або навіть ядерної зброї. Кореїці справді можуть заподіяти шкоди. Вони мають ракети, які досить швидко долітають до Сеулу та Японії. Причому система повітряної оборони, яка розгортається (система THAAD, яку США зараз розгортають у Південній Кореї), лише частково вирішує проблему, тому що повністю унеможливити атаку з боку Північної Кореї дуже складно.

Загроза зберігається, бо дурне є непередбачуваним. США можуть завдати точкових ударів по об'єктах, що належать до ядерної інфраструктури Північної Кореї, або по військових об'єктах, Північна Корея може симетрично відповісти атакою на Південну Корею та Японію. Та насправді жодна зі сторін не зацікавлена у вибуху такого конфлікту. США розуміють небезпеку подібного контрудару, тому не будуть використовувати військову силу для приборкання амбіцій Кім Чен Ина.

Проте Північну Корею зараз „обкладають”: створюються умови, коли партнери Пхеньяну – Пекін та Москва – змушені також реагувати й запроваджувати елементи санкцій. Наприклад, у Москві нещодавно були затримані північнокорейські дипломати з валізою грошей, за заявою „Інтерполу”. Також припинено чартерне сполучення між Китаєм та Північною Кореєю (а протягом останніх років Китай був основним постачальником туристів до Північної Кореї). Крім того, обмежено рух північнокорейських товарів, які до того продавалися в Китаї та Росії, – вони зникли з прилавків. З'являються проблеми з „човниками”: багато північних корейців (близько 300 тис.) проживають в Манчурії і здійснюють, час від часу, рейси додому, що дозволяло виживати значній частині громадян Північної Кореї, а крім того, це був певний канал постачань валюти в країну. Це також зараз перебивається: Китай запроваджує обмеження кількості перетинів, ваги товарів тощо.

Китай також підтягує свої збройні сили до кордону. Водночас, в цілому, відбувається мілітаризація регіону. Російська Федерація перекидає війська у Хабаровський та Приморський край, розгортає системи повітряної оборони та перекидає живу силу. Російські ракетні системи знаходяться вже майже на лінії кордону з Північною Кореєю. Китай також підтягує свої збройні сили до кордону. На півночі Кореї є промислова зона (фактично, ціле економічне скупчення), яка з нуля створена Китаєм. І Китай буде захищати ці території і свої промислові об'єкти. Є інформація про те, що на цій території вже бачили китайських військових. І я не виключаю приходу китайського контингенту на територію Північної Кореї для захисту своїх об'єктів.

Зважаючи на те, що Китай володіє відповідними ресурсами для швидкого перекидання збройних сил та має боекватну армію, яка може воювати в будь-яких умовах, він, у разі чого, не відмовиться від ідеї перекидання „жовтих чоловічків”. Хоча я, чесно кажучи, у можливість наземної операції не вірю. Китай та Росія,

крім того, не надто задоволені Кім Чен Ином, тож вони застосували елементи санкцій і тиснуть на Пхеньян з вимогою досягнути хоча б точкового компромісу. Адже, після вбивства брата Кім Чен Ина, немає претендентів, які б могли замінити на його посаді. Проросійської фракції у владі немає з 60-их років минулого століття, немає і конфронтуючої групи інтересів.

Кім Чен Ин прибрав майже всю опозицію, яка була в партійному і військовому керівництві. Відбувається ротація і заміна військових кадрів: генеральський корпус, який зберігався при Кім Чен Ірі, замінюється на молодих офіцерів, яких залучають до військового керівництва. Генштаб уже не складається з людей 80-90-их років, які були дітьми партизан, що воювали з Кім Ір Сенгом. Це трохи інший склад, частина

якого вже мала досвід військових конфліктів у Південній Азії, Африці тощо.

Не варто забувати, що практичний досвід бойових дій північні корейці отримували,

починаючи від Бірми й закінчуючи конфліктами в Афганістані, на боці певних угруповань. Тому вони вміють і знають, як воювати, знають стратегію і тактику, розуміють, що таке сучасні бойові дії. У цілому, в Північній Кореї досить спокійно ставляться до теперішньої ескалації – немає ніякої істерики.

Так, вони створюють інформаційне тло, надри в пропаганді про готовність „відповісти своїм залізним кулаком на загрози імперіалізму”, але на цьому будь-які дії, пов'язані з підготуванням до можливого збройного конфлікту, з боку Північної Кореї закінчуються. Так, вони підтягнули ракети і війська до ліній розмежування, посилили засоби безпеки, запровадили варту у великих населених пунктах, поглибили систему перевірок, жорсткіше поставили питання про постачання харчів до центрів. Але це не є переведенням усієї машини Північної Кореї на військові рейки та готовністю до воєнних дій.

Крім того, заяви США та Британії про готовність завдати превентивного удару по Північній Кореї і конкретні завдання зробити це – це різні речі. Очевидно, що проти застосування військової сили чітко виступлять Китай та Росія, які просто не зацікавлені в дестабілізації. Також боїться завдання удару по Північній Кореї значна частина політичного прошарку в Південній Кореї і в Японії, бо саме цим країнам дістанеться в першу чергу. Так, є агресивне середовище, яке виступає за негайне вирішення силою корейського конфлікту. Але у Південній Кореї багато пацифістських настроїв, які закликають керівництво повернутися до „політики сонячного тепла”.

У даній ситуації у Лондоні і Вашингтоні повинні зважити всі плюси та мінуси подібного можливого удару та його наслідки. Адже Північна Корея – це не Ліван, не Лівія, не Сирія, не Афганістан. Це трошки інша форма самоорганізації населення, і у влади достатньо механізмів для того, щоб забезпечити фанатичну відданість режиму. Адже у Північній Кореї є заручники, табори, механізми „якщо хочеш, щоб твоя сім'я жила, йди на дот без патронів і зброї – здобудеш у бою”. У 50-их роках корейці показали максимальний фанатизм, якого не було навіть у японців під час війни з американцями. Наприклад, відомий епізод: на перевалі Чон вояки кидалися в провалля, щоб створити собою міст для переходу танка. Можливо, таких чудес самовідданості зараз не буде, але втрати можуть бути набагато більшими, ніж думають ті, хто хоче точково вдарити по Північній Кореї, і очікує, що вона розсиплеться.

УНІАН

Віталій Кулик – директор Центру дослідження проблем громадянського суспільства, Київ.

ПРОБЛЕМИ ОБОРОНИ

Чому необхідна мілітаризація України

Ігор Лосєв

Офіційні телеполітологи й військові експерти всіляко переконують український соціум у неможливості масштабного збройного наступу Російської Федерації на Україну. Зокрема це обґрунтовується тим, нібито Україна вже має потужну, добре озброєну армію, а Президент Петро Порошенко, виступаючи в Британії, заявив, що наша армія – на восьмому місці в Європі. Дивна річ: раніше нам казали, що вона десь на другому місці, якщо не на першому, а тепер на восьмому. Чому ж так відкотилися?

Хоча важко вірити офіційним заявам, коли на власні очі бачиш у численних телерепортажах з фронту безліч зброї часів Другої світової війни в наших бійців. Та й в оборонній промисловості, судячи з усього, лад іще зовсім не наведено. Нещодавно з телеекрана вояк-добро-вольць зізнався, що до його підрозділу доходить з тилу дві-три бойові машини з десяти, решта ламається по дорозі. Діяльність „Укроборонпрому“ викликає багато запитань, як і політика „теплої компанії“ земляків з Херсону, що ту контору очолюють. А нам пропагандисти Банкової розповідають, що з армією і військовою промисловістю в нас усе гаразд.

Пропагандисти такого самого стибу понад 20 років (до подій 2014) переконували наше суспільство, що збройна агресія Росії проти України в принципі неможлива. Утім, якщо решта засобів руйнації української держави, ліквідації її незалежності й суверенітету виявляються невдалими, Кремлеві залишиться „останній аргумент королів“ — сила. Тоді не врятує Україну нескінченне болото міжнародних судів.

До речі, деякі спритні політики з оточення П. Порошенка, зокрема колишній полум'яний агітатор за „руський мір“ з Одеси, а нині народний депутат від „Блоку Петра Порошенка“ Олексій Гончаренко, вже встигли похвалитися великою українською перемогою в Міжнародному суді ООН, який лише прийняв позов від нашої країни до розгляду. Подібний первинний успіх у тому ж таки суді мав раніше й президент Грузії Міхеїл Саакашвілі, та за кілька років Грузія не отримала там нічого.

З огляду на різницю військово-економічних потенціалів, неоднаковий досвід дій держав у надзвичайних обставинах, значно сильніші традиції Росії (з часів СРСР) у тотальній мобілізації економіки та всіх ресурсів (від фінансових до пропагандистських) Україні буде надзвичайно важко втримати російський удар. А треба ж іще мати на увазі слабкість і корумпованість нашої влади, її нездатність ефективно працювати навіть у нормальних умовах, зайве й казати про екстремальні. Згадаймо лише місячні й більші вакації українського парламенту під час війни.

Україна може знову опинитися в стані хаосу, некерованості й неорганізованості, як це вже було в лютому-квітні 2014 року. Часу на нормалізацію управління та налагодження адміністративного апарату може вже й не вистачити. За визнанням секретаря Ради національної безпеки і оборони Олександра Турчинова навесні та влітку 2014 року Україну врятували добровольці своєю самопожертвою (чого ніяк не хочуть визнавати череваті й пихаті генерали, котрі тоді зазнали майже цілковитого провалу).

У разі ще одного (масштабнішого) вторгнення Росії в Україну нашу державу зможе врятувати всенародна оборонна війна, міцним „скелетом“ якої має виступати система територіальної оборони (СТО), себто мілітарно-адміністративна організація добре підготовлених добровольців-патріотів усіх районів і областей держави, що здатна й повинна стати основою тотальної партизанської війни проти окупації. До речі, не можна виключати, внаслідок повномасштабної агресії, окупації деяких нових територій України. До цього треба готуватися, використовуючи досвід тотального опору: як національний, так і інших країн та народів.

Тут чималий інтерес становить книжка майора швейцарської армії Ганса фон Даха, видана ще в 1957 році з вельми промовистим епіграфом генерала (теж швейцарського) Анрі Гізана: „Наш нейтралітет коштує рівно стільки, скільки коштує наша армія“.

У 1957 році, після придушення повстання

(Закінчення на стор. 12)

ГІДНІСТЬ НАЦІЇ

Добробати з честю пішли в історію

Євген Дикий

Наша визвольна війна ділиться на кілька етапів, з яких війна добровольчих батальйонів (добробатів) – найкоротший, але найкривавіший та найважливіший.

Ми не були ангелами з крильцями та німбом, святими чи безгрішними.

Ми не були лицарями в сяючих латах без страху та докору – бувало дуже страшно, і докорів сумління вистачає.

Ми не були „Рембо“ чи „універсальними вояками“. Більшості з нас навіть простими добровольцями стати далось нелегко. Особливо тим, кому це випало вперше за життя, або ж „кому за тридцять“.

Не були ми так само некерованими бандами, „карателями“, вбивцями та мародерами.

Можна довго перелічувати, ким, чим та якими ми не були – або ким чи чим ми час від часу бували.

Взагалі ми були дуже різними – старими та молодими, україно- та російськомовними, столичними та сільськими, вчителями та бізнесменами, службовцями та роботягами, заможними та бідними. Хтось – з трьома вищими освітами. Хтось – з кількома ув'язненнями.

Ми просто були. Ми були там та тоді, де було треба, і де не було інших. Ми були такими, якими вже були – бо знову ж таки, кращих тоді не знайшлося. Ми робили те, що вважали правильним, і зробили те, що змогли.

Ми, добровольці 2014 року. Ми просто виявились готовими заради цієї країни роби-

ти дві найбільш протиприродних для людини речі – вбивати інших людей та помирати самим.

Тому сьогодні багатьох з нас нема серед живих, а ця країна є на карті світу.

Ми просто виявились досить „анархічними“ та „незаконослухняними“, щоб не піти по домівках, коли військові комісаріяти посилали нас геть і розповідали, що армія сама знає, кого, коли і куди викликати та посилати, нато-мість „самовільно“ та „неорганізовано“ рвалися на фронт.

Тому армія отримала час на мобілізацію, „психологічний вишкіл“ і потроху стала з паперової бутафорії справжнім регулярним військом – спершу за нашими спинами, потім пліч-о-пліч з нами, нарешті потроху замість нас.

Ми також були досить „некерованими“, щоб всупереч бездіяльності штабів йти у наступ і визволяти місто за містом, село за селом.

Водночас ми виявились достатньо закон-слухняними, щоб підкорятись наказам військового командування – навіть коли ці накази були абсолютно дебільними і вели нас на дурну невинувдану смерть. Тому, хай ціною Іло-вайська та інших „котлів“, які залишаються на совісті тилових штабів, ми оминули загрозу „отаманщини“ та замість „польових коман-дирів“ та партизанщини маємо яку-не-яку, а державу.

Чого ми досягнули? Не так багато, як хотілось, але значно більше, ніж зміг будь-хто до

(Закінчення на стор. 12)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Буде відеодопит Януковича

КИЇВ. – 4 травня Оболонський районний суд Києва надав Вікторові Януковичу можливість виступити через відеозв'язок. Відповідне клопотання захисту підтримали судді. Військова прокуратура звинувачує экс-президента у державній зраді і вимагатиме довічного ув'язнення. Засідання у справі державної зради В. Януковича мало відбутися 4 травня, але колегія суддів у складі Владислава Дев'ятки, Костянтина Васалатія і Максима Тітова відклала засідання до 18 травня. За два тижні захист має підготуватися до відеозв'язку В. Януковича, який досі перебуває в Росії. Своє рішення колегія суддів обґрунтувала практикою Європейського суду щодо розгляду подібних справ. Максимальним покаранням за державну зраду є довічне ув'язнення, заявив військовий прокурор, і саме такого покарання прокуратура буде вимагати для В. Януковича. Під будівлю суду, де проходив розгляд справи проти В. Януковича, прийшли вимушені переселенці з Донбасу, які вимагали використати гроші экс-президента на вирішення проблем переселенців з житлом. (*Радіо Свобода*)

■ Мед України везуть до США

КИЇВ. – 3 початку Україна найбільше експортувала меду до США – на суму 12.6 млн. дол., що становить 34 відс. від суми загального експорту меду. Про це 5 травня повідомило Міністерство аграрної політики та продовольства України. Друге місце за обсягом імпортованого меду зайняла Німеччина, третє – Польща. За чотири місяці року Україна експортувала 21.9 тис. тонн меду. Загалом минулого року Україна експортувала мед до 19 країн Європи. (*„Укрінформ“*)

■ Виселили Російський культурний центр

Львів. – 4 травня Російський культурний центр виселили з приміщення обласної ради (вул. Короленка, 1а). Виселення провела виконавча служба управління юстиції Львівщини. „Анти-українське кубло у Львові нарешті закрили!“, – заявив заступник голови обласної ради Володимир Гіряк. Тепер обласна рада плянує провести конкурс на нового орендаря цієї будівлі. Її передадуть одній із громадських організацій. (*BBC*)

■ Не буде пам'ятника Жукову

ОДЕСА. – 7 травня громадські активісти змусили владу прибрати пам'ятний камінь маршалові Героїєві Жукову на проспекті, який донедавна носив ім'я цього радянського воєначальника. Нині це проспект „Небесної сотні“. Камінь встановили прихильники забороненої Комуністичної партії. На мармуровому камені був напис російською мовою: „Тут буде встановлено пам'ятник маршалу перемоги, герою Радянського Союзу Г. К. Жукову від вдячних ветеранів та жителів міста-героя Одеси“. (*Радіо Свобода*)

■ Художники розмальовують мур собору

Львів. – Понад 100 юних учасників Міжнародного форуму „Золотий мольберт“ розмальовують мур собору св. Юра. Вони почали творити монументальне стометрове полотно на тему „Молитва дітей та ангелів за мир в Україні та світі“. Діти працюватимуть до 27 червня, а потім для учасників конкурсу „Золотий мольберт“ відбудуться виставки просто неба „Слідами Мойсея українського Духа“ на теренах Крехівського, Добромиського, Унівського, Гошівського, Підгорецького монастирів, палацу Олександра Фредри у Беньковій Вишні, на горі Захар Беркут і у фортеці Тустань, у Свіржському, Олеському, Підгорецькому замках та в мальовничих місцях Карпат. (*„Укрінформ“*)

■ „Шахтар“ став чемпіоном України

ХАРКІВ. – 6 травня донецький „Шахтар“ переміг луганську „Зорю“ і достроково став чемпіоном України з футболу в сезоні 2016-2017 років. Рахунок – 3:2. „Шахтар“ набрав 75 точок і достроково забезпечив собі чемпіонський титул. На другому місці зараз київське „Динамо“, на третьому – „Зоря“. До кінця сезону залишилося ще чотири тури. Цей титул став десятим в історії „Шахтаря“. Незабаром „Шахтар“ і „Динамо“ мають зустрітися у фіналі Кубка України. (*BBC*)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Президент Польщі хоче референдум

ВАРШАВА. — Президент Польщі Анджей Дуда хоче, щоб країна провела референдум у 2018 році про можливі зміни до 20-літньої Конституції. Він це сказав 3 травня під час відзначення Дня Конституції. Провідник польської правлячої партії „Право і Справедливість” Ярослав Качинський вже довго говорить про потребу нової Конституції. На його думку, теперішня Конституція, котра увійшла в силу вісім років після провалу комунізму, забезпечила привілеї колишнім комуністам в соціальній структурі. Політичні опоненти засудили плян про референдум, як намагання впровадити авторитарну політичну систему. („The Washington Post”)

■ Мозаїка з Росії буде в Сербії

БЕОГРАД. — 3 травня до церкви св. Сави в столиці Сербії доставлено першу частину 40-тонної російської мозаїки. Президент Росії Володимир Путін особисто схвалив передання 40-тонної мозаїки, яка коштуватиме 4.3 млн. дол. Коли мозаїка буде закінчена до кінця року, вона покриватиме 13,230 квадратних стіп в церкві, яка є однією з найбільших церков у світі. Під час церемонії в церкві Міністер закордонних справ Сербії Івіца Даціч сказав: „Ми мусимо плекати вічне братерство й дружбу з Російською Федерацією в цих бурхливих часах, коли нам якнайбільше потрібно приятелів”. Хоч Сербія формально шукає членство в Європейському Союзі, вона чимраз більше повертається до Росії, свого традиційного союзника. („ABC News”)

■ Росія видала паспорт Навальному

МОСКВА. — Провідник російської опозиції Олексій Навальний повідомив 4 травня, що уряд видав йому паспорт, який дозволяє йому лікуватися за кордоном на пошкодження ока, яке він зазнав, коли 27 квітня невідомий нападник облив його хемічною речовиною. О. Навальний є відвертим противником Президента Володимира Путіна і плянує кандидувати на виборах у 2018 році. Приятелі О. Навального впізнали нападника, члена радикальної пропутінської групи, яка створилась 2014 року під час підтримки Росією неспокою в східній Україні. Перепоною плянам О. Навального може стати вирок суду, коли його звинуватили у фінансових оборудках. Адвокат О. Навального заявив, що він внесе апеляцію вироку до Європейського суду прав людини. („Bloomberg News”)

■ Повернувся космічний літак

КЕЙП-КЕНЕВЕРАЛ, Флориди. — Експериментальний космічний літак Військово-повітряних сил (ВПС) США приземлився 7 травня у Космічному центрі ім. Кенеді, закінчуючи засекречену місію, яка тривала два роки. Безпілотний космічний корабель типу X-37B, збудований компанією Боїнг, був запущений в травні 2015 року з недалекої станції ВПС в Кейп-Кеневедал на борту ракети „Атлас-5”, яку компанія збудувала разом з корпорацією „Лакгид Мартин”. Це була четверта й найдовша місія цієї засекреченої програми. Літак є довжиною 29 стіп, а розмах крила є 15 стіп. Всі три попередні приземлення літака відбулися на базі ВПС ім. Ванденберга в Каліфорнії. ВПС плянують запустити п'яту місію X-37B з Кейп-Кеневедал пізніше цього року. („Reuters”)

■ Путін відвідав колишнього начальника

МОСКВА. — Президент Росії Володимир Путін несподівано відвідав свого колишнього начальника з КГБ Лазара Матвеева з нагоди Дня перемоги 9 травня. В. Путін також погратулював Л. Матвееву з нагоди його 90-ліття і вручив йому президентський годинник та газету „Правда”, надруковану в день його народження в 1927 році. Л. Матвеев був начальником майбутнього президента в Німецькій Демократичній Республіці в другій половині 1980-их років. Згідно з інформаціями Кремля, В. Путін був офіцером розвідки в Дрездені в 1985-1990 роках. Два колишні колеги В. Путіна з тих часів також були присутніми під час відвідин. („CNN”)

ВАШІНГТОН-КИЇВ

Ні – українській старій гвардії, так – новим обличчям у владі!

Тарас Кузьо

Вашінгтонські політики й експерти не можуть пригадати, коли за останнє чверть століття стільки українців відвідувало американську столицю. Один з них жартома запитав мене, чи не варто перемістити український парламент до Вашингтону, зважаючи на те, що деякі українські депутати проводять тут більше часу, ніж у Києві.

Вартість таких поїздок для українських платників податків і партійних кас дуже висока, однак, чи приносять ці візити очікувані результати?

Відповідь проста: у більшості випадків – ні. Аби зрозуміти це, варто звернути увагу на три важливі чинники.

По-перше, політики й експерти з Вашингтону здивовані, що в українській політиці досі домінують старі кадри. Представників трьох політичних сил, які регулярно подорожують до США – „Блоку Петра Порошенка”, „Опозиційного блоку” і „Батьківщини” – вважають старою гвардією, яка виникла ще в 1990-их роках. Риторика, яку вони використовують у спілкуванні з владними колами США, практично не змінилась за останні 20 років, і їм здебільшого не вірять.

П. Порошенко вважають звичайним олігархом, якому бракує політичної волі боротися з корупцією. Один з вашінгтонських експертів сказав мені: „Українцям має бути прикро, що Порошенко став другим провідником революції, який не зумів виконати вимоги Майдану”.

„Опозиційний блок” – без коментарів. Колишній Президент Віктор Янукович і його Партія Регіонів витратили найбільше серед усіх політичних сил на вашінгтонських консультантів, однак, зазнали повного фіаско у намаганні покращити свій імідж. Це було тяжко до 2014 року, а зараз і поготів.

З приводу „Батьківщини” один політичний консультант з Вашингтону сказав мені таке: „Тимошенко улещувала останніх чотирьох президентів США, однак, так і не змогла змінити їхнього ставлення до себе. Її далі сприймають як опортуніста, політичного „хамелеона”, чий погляд і союзники змінюються з кожним поривом вітру”. У Вашингтоні не знають, хто вона насправді і якими є її погляди.

Інший американський політтехнолог висловив про неї таку думку: „Обізнані регіональні

експерти з Вашингтону серйозно занепокоєні її минулими енергетичними угодами з Москвою і вкрай насторожено сприймають її популістську риторіку. Експерти несхвально оцінили її трюк під час Національного молитовного сніданку (де вона переслідувала Президента Дональда Трампа, аби отримати від нього запевнення в тому, що Вашингтон не зніме санкцій з Росії) – для них він став ознакою її схильності до дешевих ефектів”.

Другим чинником є тривога Вашингтону з приводу того, що троє представників старої гвардії – П. Порошенко, Юрій Бойко і Ю. Тимошенко – залишаються найпопулярнішими кандидатами на гіпотетичних президентських виборах в Україні. Вашингтонські політики й експерти здивовані, що після Євромайдану з середовища активного громадянського суспільства і засобів масової інформації не виникли нові політики, котрі готові змагатися за найвищі посади у парламентських і президентських виборах.

По-третє, представники української старої гвардії завжди вкладали шалені гроші у послуги політичних консультантів, лобістів і аналітичних центрів Вашингтону, хоч це ніколи і не призводило до серйозних змін їхнього іміджу. В. Янукович і Партія Регіонів, П. Порошенко, Дмитро Фірташ і Віктор Пінчук витратили найбільше грошей – як на республіканців, так і на демократів.

На виборах 2010 року образ „нового обличчя” української політики приміряв Арсеній Яценюк, однак, сьогодні його американські лобісти вже позбавлені можливості підтримувати йому імідж „нового обличчя”. Ю. Тимошенко також найняла політичних консультантів і лобістів, однак, її репутація невдовзі зазнає ще більшої шкоди внаслідок наближення судового процесу Павла Лазаренка, для звинувачення якого Департамент юстиції США найняв найкращих американських експертів.

Усі ці велетенські суми, витрачені у Вашингтоні, були і залишаються суцільним марнотратством. Американські політичні консультанти і лобісти пообіцяють своїм клієнтам усе, аби отримати вигідні контракти, однак, всі їхні зусилля не змінять того факту, що українські найвищі політики є представниками старої гвардії. Американським консультантам бракує магічних здібностей

(Закінчення на стор. 8)

У Києві відкрили „Євробачення-2017”

Учасники конкурсу проходять червоним хідником у Києві. (Фото: УНІАН)

КИЇВ. – 7 травня біля Маріїнського палацу відбулася офіційна церемонія відкриття пісенного конкурсу „Євробачення-2017”. Гостей вітали дружина Президента України Марина Порошенко, міський голова Віталій Кличко та управитель конкурсу Йон Ола Санд.

Червоний хідник простягнувся від вулиці Грушевського до оглядового майданчика над Дніпром, якою пройшли 42 делегації країн-учасниць „Євробачення”, відповідаючи на запитання журналістів та фотографуючись на пам'ять. Кроку-

вали червоною доріжкою і ведучі „Євробачення-2017” Володимир Остапчук, Олександр Скічко та Тимур Мірошниченко. Спеціальними гостями стали переможниці „Євробачення” Руслана і Джамала, співак Олег Скрипка, гурт „Друга ріка”.

Продовжилося святкування вечіркою у „Євроклубі”, де виступили Робін Бенітсон зі Швеції, Ісая з Австралії, Натан Трент з Австрії та Ліндіта Галімі з Албанії.

Радіо Свобода, „Укрінформ”, ТСН

АКТУАЛЬНЕ

Війна пам'ятників триває

Мирослава Іваник

26 квітня на кладовищі села Грушовичі Перемишльського повіту Підкарпатського воєводства Польщі група невідомих осіб знищила братську могилу вояків УПА і вчинила наругу над Державним гербом України – тризубом. Руйнування пам'ятника в селі Грушовичі спричинило хвилю обурення в Україні. Його засудили Міністерство закордонних справ України (МЗС) та Український інститут національної пам'яті.

27 квітня МЗС оприлюднило заяву:

„В Україні обурені демонстративними і зухвалими діями щодо українського пам'ятника в селі Грушовичі поблизу Перемишля. Це відверта провокація в переддень вшанування 70-их роковин злочинної акції „Вісла“ – очевидно з метою відвернення уваги від цієї сумнозвісної дати. Нашим спільним завданням є спокійно врегулювати цю ситуацію комплексно, в правовому полі, щоб у подальшому не було дій подібного роду.

Ми звернемося до польської сторони за офіційними роз'ясненнями і узгодимо подальші кроки стосовно легалізації усіх місць поховань як на території Польщі, так і польських в Україні з метою забезпечення їм належної опіки на державному рівні відповідно до двосторонньої угоди про збереження місць пам'яті з 1994 року.

Вже домовлено про проведення найближчими днями у Варшаві двосторонніх консультацій з участю керівництва Державної міжвідомчої комісії у справах увічнення пам'яті учасників антитерористичної операції, жертв війни та політичних репресій, яка відповідальна за реалізацію вищезгаданої угоди“.

Український інститут національної пам'яті 27 квітня оприлюднив заяву, у якій зокрема сказано: „Український інститут національної пам'яті готовий до поновлення співпраці з польськими партнерами відразу після відкритого та прозорого розслідування всіх фактів нищення українських місць пам'яті, що мали місце протягом 2014-2017 років, притягнення до відповідальності винуватих осіб та відновлення і легалізації знищених українських пам'ятників коштом польської сторони“.

Аналогічних заяв з боку польської влади чи державних установ покищо немає.

Об'єднання українців Польщі вважає демонтаж пам'ятника антиукраїнською провокацією, навмисне організованою незадовго до відзначення 70-их роковин операції „Вісла“. Головні заходи з відзначення цієї сумної дати тривали 28 квітня-1 травня в Перемишлі, поблизу якого розташоване село Грушовичі, в минулому повністю заселене українцями.

Польські радикали з організації „Націоналістичний рух“ кажуть, що вони демонтували пам'ятник на кладовищі, оскільки він встановлений нелегально. Крім цього, вони говорять, що під пам'ятником у Грушовичах ніхто не похований. Радикали, які розібрали грушовицький монумент, називають себе „громадськими активістами“ й запевняють, що невдовзі вони візьмуться за наступні українські військові меморіали.

Олександр Колянчук, український історик, який досліджує минуле Перемишльщини розповів для Радіо Свобода, що меморіальний пам'ятник на грушовицькому цвинтарі відкрили

Пам'ятник воякам УПА у Польщі в селі Грушовичі Підкарпатського воєводства до руйнування.

10 жовтня 1994 року. Встановлення цього монумента відбулося під час II з'їзду Спільки українців-політв'язнів сталінського періоду, що 23 роки тому відбувся в Перемишлі. На кладовищі у Грушовичах є три українські військові поховання часів Першої світової війни, а також кілька могил воїнів УПА. Встановити точні місця поховання інших повстанців, які поховані в Грушовичах, було б доволі складно, адже сучасників тих подій уже нема серед живих.

Ситуацію навколо українського пам'ятника в Грушовичах прокоментував Даріуш Матерняк, головний редактор польсько-українського порталу „PolUkr.net“. За його словами, випадки знищення українських пам'ятників були й раніше, загалом зареєстровано 14 таких випадків. Та раніше це ставалося вночі, а організатори демонтажу в Грушовичах хочуть створити прецедент. Вони кажуть, що їхні дії – це громадянська акція, що вони усунули нелегально встановлений пам'ятник. І це небезпечно, бо сприйматиметься як дозвіл на аналогічні дії в майбутньому.

Демонстративний демонтаж пам'ятника був розрахований на те, аби збурити суспільну думку й налаштувати українців проти поляків. Польські аналітики неодноразово звертали увагу на те, що у „війні пам'ятників“ між Польщею та Україною зацікавлена Росія.

105 польських пам'ятників є в Україні. Протягом останніх двох років Український інститут національної пам'яті працював над створенням механізмів узаконення польських пам'ятників і пам'ятних знаків, встановлених в Україні без будь-яких погоджень з центральними чи місцевими органами влади в період з 1991 по 2017 роки.

„Львівська газета“

АМЕРИКА І СВІТ

Знайдено бомби Другої світової війни

ГАНОВЕР. – Приблизно 50 тис. мешканців цього північного німецького міста були евакуйовані 7 травня на дев'ять годин, щоб експерти могли розрядити три бомби з Другої світової війни, які було знайдено на місці будівництва. Такі знахідки не є незвичайними в Німеччині, яка була сильно бомбардована американськими й британськими літаками. Минулого Різдва 54 тис. осіб мусіли покинути свої дома в Аугсбурзі, щоб можна було розрядити велику бомбу. („ABC News“)

Мадяри демонстрували за ЕС

БУДАПЕШТ. — 10 тис. осіб демонструвало в столиці країни 1 травня на підтримку Європейського Союзу та протестуючи проти зростаючого впливу Москви в уряді Прем'єр-міністра Віктора Орбана. Учасники скандували „Європа, не Москва“, ідучи маршем попри Посольство Росії. Демонстрацію організував новий політичний рух „Моментум“, який обіцяв висунути кандидатів на парламентські вибори в квітні 2018 року. Він здобув популярність, коли зірвав плян прем'єра, щоб Будапешт приймав Літню Олімпіяду 2024 року. В. Орбан був колишнім критиком Москви, але змінив тактику після перевиборів 2010 року, вказуючи на Росію та Туреччину як приклади до наслідування. („Reuters“)

Сенат затвердив нового секретаря ВПС

ВАШІНГТОН. — Сенат США 8 травня голосами 76 проти 22 затвердив Гетер Вільсон на пост наступного секретаря Військово-Повітряних Сил (ВПС) США. Вона є першим серетарем з чотирьох гілок Департаменту Оборони, котра служитиме в адміністрації Президента Дональда Трампа. 5 травня лікар Марк Грін – градуант Військової Академії у Вест-Пойнті та стейтовий сенатор в Тенесі – котрого президент номінував 7 квітня на секретаря Армії, відтягнув свою кандидатуру після протестів демократів за його некоректні вислови в минулому про гомосексуалістів і мусульман. Попередні номінанти на секретаря Армії та Військово-Морських Сил відтягнули свої кандидатури через бізнесові конфлікти. Г. Вільсон закінчила Академію ВПС в 1982 році. В 1998-2009 роках була конгресменкою з Нью-Мексико. Останньо була президентом коледжу в Південній Дакоті. („www.military.com“)

Південна Корея обрала президента

СЕУЛ. — Ліберальний колишній адвокат людських прав Мун Дже-Ін великою більшістю голосів виграв президентські вибори 9 травня в Південній Кореї. Вибори були потрібні після того, як попередній Президент Парк Геун-ге була усунена через корупційний скандал. Той скандал гостро поділив країну, але Мун Дже-Ін обіцяв після перемоги „бути президентом для всіх південнокорейців“. Понад 77 відс. виборців взяли участь у виборах – це є найвищий відсоток за останніх 20 років. 64-літній Мун Дже-Ін підтримує діалог з комуністичною Північною Кореєю. США є гарантом безпеки Сеулу й втримують 28 тис. військ в країні. Під час кампанії Мун Дже-Ін сказав, що присутність американських військ була „важливою не тільки для нашої власної безпеки, але й для глобальної стратегії США“. („AFP“)

Джимі Картера просили не втручатися

ВАШІНГТОН. — Адміністрація Президента Дональда Трампа звернулася приватно з проханням до Джимі Картера – колишнього президента США, який служив посланцем між Вашингтоном і Пхеньяном, не шукати зближення, щоб це не пошкодило намаганням натиснути на режим Кім Донг Уна. Високопосадовець Державного департаменту Браєн Гук особисто передав це прохання Дж. Картерові 23 квітня в його хаті в Джорджії. Зустріч відбулася внаслідок прохання колишнього переможця Нобелівської нагороди миру, щоб Білий Дім дав йому інформації про тверду лінію щодо ядерної програми Північної Кореї. Прохання вказує на турботу, що колишній президент ускладнює політику щодо Пхеньяну. („Financial Times“)

Місце, де стояв пам'ятник воїнам УПА. Фото зняте 27 квітня. (Фото: Остап Козак)

„На чужий коровай...“

„На чужий коровай рота не роззявляй“, – таким жартом з давніх давен наш народ відповідав на будь-чий намір покористуватися чужим добром замість заробити його власним трудом і потом. І тут навіть не в тому річ, що такі наміри й потягнення негарні, неморальні – набагато суттєвіше, що „чужим коороваєм“ не наситишся, і як не вмієш або лінишся спекти свій, то завтра знову доведеться йти на позички до успішнішого сусіда.

Таким „сусідом“ у сьогоднішньому глобалізованому світі є Міжнародний валютний фонд. Створений наприкінці Другої світової війни 29 державами, він став інституційною основою світової валютної системи, котра чинна донині. Практичний порядок такий, що кожна країна-член вносить свою частку у Фонд відповідно до свого економічного потенціалу, а коли зазнає труднощів з внутрішнім платіжним балансом, то має право розраховувати на фінансову допомогу від Фонду. Його резервними валютами, крім американського долара, є євро, тобто грошова одиниця об'єднаної Європи, британський фунт, японська ена, а віднедавна, від жовтня минулого року, до цього списку був доданий китайський юань.

Підставові цілі МВФ досить ясні. Передусім це – сприяння міжнародній співпраці у валютно-фінансовій сфері, у збалансованому розвитку міжнародної торгівлі, забезпечення стабільності валют, вдосконалення системи розрахунків між державами-членами. А найголовніша функція Фонду – грошова допомога державам-членам у разі порушення фінансової рівноваги.

Попри свою виняткову важливість, МВФ чує не лише похвали на свою адресу, але й гостру критику. Передусім вона стосується завищених відсотків, під котрі надаються кредити, відсутності відповідальності за неправильні рішення, втручання у внутрішню політику держав, зокрема надання траншів задля розвитку таких галузей, в яких сама держава-позичальник найменше зацікавлена.

Вже досить довгу історію має співпраця МВФ з Україною. Вона почалася ще в середині 1990-их років і триває досі за річними, дворічними та трирічними програмами. Від весни 2015 року діє чотирирічна програма „Механізм розширеного фінансування“. За чверть сторіччя Україна одержала від МВФ понад 30 млрд. дол. Звісно ж, кредитування від МВФ накладає на Україну чіткі зобов'язання. Але з причини повільних та неефективних реформ, засилля корупції у верхніх ешелонах влади ці зобов'язання є болючими. Скажімо, МВФ вимагає від України підвищення пенсійного віку, тим часом в економічно слабкому українському суспільстві ця ідея не має підтримки. Так само непопулярною в Україні є порада МВФ щодо вільного ринку землі сільськогосподарського призначення. Тому центральна влада в Києві опинилася мовби між двома вогнями: і на радикальні реформи не може відважитися, і без кредитів від МВФ не годна обійтися. А „золота середина“ тут неможлива.

Вихід єдиний: розвивати власну економіку, заборонивши оліхархії висмоктувати соки з країни, позбутися хронічної залежності від зовнішнього „допінгу“. Взяти за взірці ті країни, котрі заповзялися власними зусиллями вибратися з дуже небезпечної для державної незалежності боргової ями, – Аргентину, Бразилію, Південну Корею, Туреччину. Коровай смачний і поживний лише спечений власними руками.

ІСТОРІЯ

Дмитро Карпенко воював в УПА

Ярослав Стех

Багато про героїзм УПА вже написано, але є ще окоушини, які можна ще зібрати, щоб вони не пропали безслідно. Недавно я розшукав матеріали про воїна УПА Дмитра Карпенка. Він народився 1917 року в селі Слов'янське на Полтавщині, після закінчення середньої школи був покликаний до Червої армії, закінчив військове училище, отримав військове звання лейтенанта.

Під час війни з німцями, вже у званні капітана, потрапив у полон, втік і зустрів підпілля УПА. Він вступив до ОУН і навесні 1943 року з псевдом „Яструб“ вирушив у Карпати воювати за вільну Україну. У підпіллі він жодного разу не одягнув звичного однострою, хоча в УПА такий одяг був звичним явищем. Мав також псевда „Лютий“ і „Ворон“.

У бойових діях був досвідченим командиром. Як командир сотні „Сіроманці“ пройшов рейдом до Рави Руської, де його сотня в жовтні 1943 року розгромила каральний загін нацистів, а навесні 1944 року біля села Карова – німецький військовий загін. У Любачівському повіті сотня стала на захист україн-

ського населення, яке не тільки було грабоване, але і мордоване польським реакційним підпіллям. „Сіроманці“ під проводом „Яструба“ майже цілий липень 1944 року воювали з Армією Крайовою.

Після цього сотня повернулася на Львівщину, де восени 1944 року Д. Карпенка призначено командиром куреня „Верховинці“. Під його командуванням було 600 чоловік разом з обозами і розвідкою. 30 вересня 1944 року війська НКВД почали наступ на позиції „Яструба“ біля Унівського монастиря на Львівщині. За 14 годин бою повстанці відбили 22 ворожі атаки з участю танків і авіації.

В грудні 1944 року люди „Яструба“ атакували районний центр Нові Стрілища і відбили його у червоноармійців. Але ще на початку цього бою загинув Д. Карпенко 17 грудня 1944 року у віці 27 років. Він був нагороджений – Золотим хрестом бойової заслуги першої класи (посмертно).

У 2007 році на місці поховання героя в селі Кам'янка Івано-Франківської області був споруджений пам'ятник, у Конотопі (Сумська область) ім'ям Д. Карпенка названа вулиця.

Як з'явився „прапор перемоги“

Левко Хмельковський

30 квітня 1945 року Маршал Георгій Жуков доповів Сталінові, що райхстаг в Берліні узятो штурмом і над ним встановлено червоний прапор. Це було перебільшенням: жодного радянського вояка ще не було в райхстазі. У військах почали терміново шукати в місті той клятий райхстаг. Командир батальйону Степан Неустров з полку Федора Зінченка дістав наказ здобути райхстаг і причепити прапор, але спершу він не звернув уваги на триповерховий будинок німецького парламенту, аж доки йому не пояснили, що це і є райхстаг. Будинок штурмували численні підрозділи.

Коли бій закінчився, увесь будинок був прикрашений червоними прапорцями різного кольору, але той прапор, який пізніше став прапором перемоги, залишився в штабі полку. За ним послали розвідників Мелітона Кантарію і Михайла Єгорова. Коли вони принесли прапор, то разом з своїм командиром Олексієм Берестом прив'язали його на фасаді будинку, але їм наказали встановити його на куполі будинку, що вони й зробили 2 травня. Коли вони піднялися на дах райхстагу, то побачили там червоний прапор, який вже встановила бойова група капітана Володимира Макова, котра мала завдання поставити прапор стрілецького корпусу і виконала його. Але склад цієї бойової групи не сподобався командуванню і про неї „забули“. А вже у схваленій командуванням групі були росіянин, грузин і українець (останнього, правда, викреслили).

За ці дії нагороди спершу не були високими – учасникам подій вручили ордени Червоного прапора. Тим часом почалися суперечки, хто ж саме найбільш причетний до встановлення прапора перемоги.

У кожній армії, яка йшла на Берлін, були виготовлені прапори, але не знали, де саме їх будуть встановлювати. У 3-ій Ударній армії 22 квітня 1945 року було виготовлено дев'ять таких прапорів (за числом дивізій). У Москві ще в 1944 році виготовили Прапор перемоги, але до Берліну не привезли. Усього над райхстагом було піднесено 40 прапорів. 1 травня з літака По-2 було зфотографовано дах райхстагу, але тоді на куполі ще не було прапора, його домалював в столичній редакції художник-ретушер.

На прапорі, який привезли до Москви, були зроблені написи, яких спершу не було. І прапор спершу був інший, доля першого, справжнього прапора невідома.

Впродовж року у Москві розбиралися, хто ж встановив прапор перемоги. Лише 8 травня 1946 року було присвоєно звання Героя Радянського Союзу трьом командирам батальйонів, які здобували райхстаг і двом воякам, які принесли той прапор з штабу полку і причепили на куполі.

З описом штурму райхстагу, на мою думку, сталося звичне на війні непорозуміння, коли вищі команди намагалися записати для себе усі звершення, а справжні учасники подій навіть не знали, що про них пишуть у штабах.

Але пригоди прапора не скінчилися. Його привезли до Москви, щоб пронести 24 червня 1945 року на параді перемоги. Нести прапор мали Степан Неустров, Мелітон Кантарія та Михайло Єгоров. На генеральній репетиції, яка відбулася на приміському летовищі, маршал Г. Жуков побачив, що обидва вояки не вміють крокувати парадним маршем, а їхній командир після поранення кульгає. Він скасував участь прапора у параді і звелів віддати його до музею, де прапор лежав до 1965 року, коли в СРСР відновили святкування Дня перемоги.

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

ЦЬОГО НЕ МОЖНА ЗАБУТИ

Голодомор 1946-1947 років – недорозкрита тема

Андрій Бондарчук

Газета „День“ у двох числах оприлюднила мою розлогу статтю „Чи вийде в історію моральний подвиг західняків?“ (див. „День“ від 17 листопада і 12 грудня 2016 року). Нею автор хотів привернути увагу до забутої повоєнної трагедії людей, які проживали на теренах України в межах кордону з Польщею до вересня 1939 року і прилеглих областей Росії. За два роки на Західню Україну за порятунком тоді прибуло не менш ніж 2.5 млн. людей, які спасенний харч повезли своїм рідним. Вражає жертвність жителів „бандерівського краю“, які теж не розкошували після двох окупацій, і ділилися останнім, бо ні перші, ні другі совети не встигли розграбувати село, а УПА всіляко перешкоджала вивезенню хліба „братнім країнам“ у той час, коли українці вмирали з голоду.

Майже три роки тому я почав збирати спогади тих, хто пережив цю трагедію, та їхніх рятівників, яких вже залишилося дуже мало. Звернення було оприлюднене в газетах „День“ і „Слово просвіти“. У відповідь автор одержав чимало листів. Дуже хвилюючі, щемні спогади. Всі вони будуть вміщені у майбутній книжці „Забутий злочин, забутий подвиг. Голодомор 1946-1947рр. Західна Україна в контексті голодомору“.

Ідею підтримала Фондація ім. Олега Ольжича у США. До своєї влади я не звертався, бо вважав, що це буде волянням спраглою в пустелі.

Пам'ять про лихоліття українського народу, навіть своїх недалеких пращурів, поглинуло забуття, яке успішно продукувала та сама комуністична система, — при звідечь страшних голодоморних трагедій. Вважаємо, що та система зникла. Але ж ні, вона живе й набирає сили. Вона, мов політичний потворний хамелеон-динозавр, шматує не лише наші землі, а й нашу історію. Згадки про голодомори там привірюються до антидержавного злочину. Зруйновано пам'ятники жертвам Голодомору 1932-1933 років, своїм же предкам.

Ба, правди боїться навіть Росія. А це ж ядерно-дикунська імперія, якої остерігається Європа і США, вона проти нас веде агресивно-підлу війну. Чи не диво — імперія бачить для себе загрозу навіть у документальній літературі про Голодомор. Наявність книжки про „Голод в Україні 1946-1947 років“ у фондах Бібліотеки української літератури в Москві розцінили як загрозу державі, й директора бібліотеки Наталію Шаріну ув'язнили за грати. Ймовірно, йдеться про книжку Олександри М. Веселової — науковця, яка присвятила своє життя дослідженню голодоморної теми (сама пережила повоєнний Голодомор), повстанського руху УПА, хоча родом вона з Дніпро-дзержинська.

Так, правда історії — могутня зброя у боротьбі з будь-яким ворогом. У наш час — з російським імперіалізмом, „руським міром“. Хіба корені проблеми Донбасу не лежать у тому, що навіть за незалежної України влада нічо-

го не зробила, щоб правдою історії хоч трохи неутралізувати отруєну комуно-імперіалістичною пропагандою свідомість цього національного краю? Та й нинішня не поспішає це робити, боягузливо, мов струсь, ховає голову в пісок від мовних, історичних проблем.

А історія суворо карає тих, хто забуває її науку. Ось ми покараємо Донбасом. Свіжіший приклад — ускладнення українсько-польських взаємин. Тоді, коли Польща скрупульозно, на державницькому рівні досліджувала історію стосунків наших народів під час Другої світової війни, встановлювала факт трагедії кожної людини, сім'ї, села, вшановувала їхню пам'ять на нашій землі, ми кризь пальці дивилися на проблему, робили мляві спроби, щоб фактами спростувати численні фальсифікації шовіністично чи упереджено налаштованих дослідників Волинської трагедії, увагу до якої посилено підігріває Росія.

І нині опинилися майже беззбройними. Тепер ситуацію виправляють учені, дипломати. Але ж погодьтесь: уже зформовану думку, як і криве дерево, важко або й майже неможливо виправити.

Так, у біографії нашого народу багато трагічних дат, помилок. Це все історичні граблі, на які продовжуємо наступати, не бажаючи їх помічати з різних причин. Такими граблями може стати й Голодомор 1946-1947 років, який я ще до Дня Голодомору назвав забутим. А щоб він не став таким, хоч трохи будив свідомість, а тим паче не була зовсім забута тема морального подвигу західняків, спробував її сколихнути.

На місцевому рівні, попри численні гальма, це таки вдалося. Відбулася Всеукраїнська наукова конференція (при практичному сприянні Асоціації дослідників голодоморів в Україні, Національного музею „Меморіал“ жертв Голодомору, обласного краєзнавчого музею), видано збірник матеріалів конференції. Вона була дещо незвичайною. Разом із науковцями в її роботі взяли участь рядові люди — носії історичної інформації, свідки повоєнної трагедії.

Відкрито пам'ятний знак „Християнському милосердю“ тих, хто рятував голодуючих (автор ідеї — врятований на Волині 1947 року уродженець Запорізької області Григорій Гуртовий).

Мене ж вразили два неприємні відкриття: майже нульові знання про Голодомор 1946-1947 років з боку влади, майже повне замовчання цієї трагедії з боку засобів масової інформації. А моральний подвиг західняків, які безкорисливо рятували мільйони голодуючих, — це взагалі майже „цілинна“ тема, за неї беруться лише ті, кому вона болить. Та й звідки взятися інтересу, коли жодна з трьох голів нашої влади, політики, громадські діячі навіть у день вшанування жертв голодоморів, в сумний ювілей післявоєнного Голодомору не згадують його. Пройшли повз двох вищезазначених подій у Луцьку майже всі всеукраїнські газети, хоча тематично вони є єди-

(Закінчення на стор. 18)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Націй багато, а Україна – одна

Україна, безумовно, має свої проблеми. Вона тоне у війні, якій, здається, немає кінця. Частина її території була захоплена і приєднана брутальним сусідом. Рівень життя недалеко від бідності. Корупція процвітає на найвищому рівні. Проте Україна всього 25 років молода і тільки починає писати свою власну історію. На разі, порівняно з багатьма іншими державами Україна – це етнічний та релігійний курорт.

Проте, в той же час, цей зразок для етнічної і релігійної терпимості навіть парадоксальний. Хоча Росія – ворог України, переважна більшість громадян продовжують використовувати російську мову. Російська етнічна меншина продовжує процвітати і навіть не відчуває, що вона фактично національна меншина. Громади білорусів, молдаван, татар, угорців, румунів, поляків і євреїв продовжують зростати. Насправді з точки зору чисельності єврейського населення в Україні в два рази більше, ніж було, і не в результаті народжуваності, а від імміграції. Євреї мігрують в Україну навіть з, здавалося б, їх найбільш безпечної притулку – Ізраїля. Причини в економічних можливостях, сприятливому політичному і соціологічному кліматі. Проте деякі росіяни, поляки і євреї продовжують писати лихо про минулу історію України, хоча Україна була тоді поневолена, а їхні національності фактично були між провідними поневолювачами.

Мабуть тому, що українці і росіяни жили пліч-о-пліч на території України протягом багатьох років, росіян не сприймають як ворогів багато українців. І це незважаючи на те, що анексія Криму, війна в Донбасі і багато інших політичних, економічних, культурних та соціологічних лих в Україні є прямим результатом довгострокової політики з боку Росії, щоб знищити українців фізично або психологічно і замінити їх росіянами. Крим не можна було б так легко приєднати, коли б підготовка, щоб зробити його російським, не відбувалася декадами включно з лихом для кримських татар й інших. Російські сурогати на Донбасі – це нащадки переселення росіян, це явище, створене радянськими російськими комісарами через знищення (Голодомор-геноцид) і міграцію.

Євреї і українці теж жили пліч-

о-пліч протягом тривалого часу і внаслідок царського і комісарського правління взаємини між ними були напруженими. Українці звинувачували євреїв у своїх бідах, які обрушилися на них в періоди російської та польської окупації України. Євреї часто були посередниками. Ця ворожість, яка виросла, часто поглиблюється, тому що організована єврейська громада в Україні ніколи не симпатизувала українським прагненням до незалежності. Після Першої світової війни жодна єврейська політична партія підтримала незалежність України. Під час останньої революції 2014-2015 років мало представників організованої єврейської громади брало участь в революції, а навіть ті виступали російською мовою. Ніхто не спромігся вивчити українську мову за чверть століття незалежності України.

Тільки одна організована етнічна спільність, яка неодноразово висловлювала свою лояльність стосовно до України, це – татари. Білоруси, молдавани, румуни і поляки, окрім релігійних справ, як правило, не сильно організовані. Угорці обмежені географічно. Євреї процвітають, але їх керівництво не висловлює солідарності з Україною. Росіяни частіше за все мають імперіалістичне уявлення про українців як про своїх молодших братів, хоча українці значно старші.

Суть полягає в тому, що українці з усіма своїми історичними і навіть поточними проблемами залишаються, в основному, увічливими за духом і позитивно відносяться до своїх сусідів в Україні. Незважаючи на роки вимушеного атеїзму, ліквідацію традиційних Церков, люди в Україні дуже релігійні і толерантні. В кінцевому рахунку ці чинники можуть виявитися корисними в забезпеченні України як держави, бо етнічно різні громадяни формуватимуть країну, яка є життєвим притулком не для окупації, як у минулому. Коли б тільки в Україні етнічні та релігійні меншини визнавали її хороші можливості, її добрих увічливих людей і працювали в напрямку процвітаючої України як спільної батьківщини, а не просто для задоволення власного апетиту, нехтуючи її корінним населенням.

Аскольд Лозинський,
Нью-Йорк

Буде книжка про артисток

Кілька слів про себе. Доктор мистецтвознавства, членкореспондент Академії Наук України, заслужений діяч мистецтв України. Маю 14 книжок. Моїм творчим пріоритетом є розробка теми „Театр в Україні періоду німецько-фашистської окупації“, що оформлена в двох книжках – „Театр, захований в архівах“ і „Театр між Гітлером і Сталіним“. Теми споріднені, адже спричинені війною і повоєнною еміграцією.

Нова моя книжка має бути закінчена в машинописі через місяць. Вона називатиметься „Ганна Борисоглібська. Доля і недоля“. Це географічне віддзеркалення театральної роботи відомої

акторки в східній і західній Україні (коли та була польською територією) аж до української діаспори в США, де працювала її онука – артистка Валя Калин-Магмет. Другий розділ книжки весь присвячений їй, її батькові Володимирові Калину, її матері Софії Горст (старшій дочці Г. Борисоглібської) та її молодшій дочці Олені Голіцинській. Величезний комплект світлин доповнить видання.

Маю надію на спонзорську підтримку читачів майбутньої книги. Моя електронна адреса: teatrfr@gmail.com.

Валерій Гайдабура,
Київ

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Посадили клен в пам'ять Чорнобиля

СОМЕРСЕТ, Нью-Джерзі. – Семінаристи Свято-Софіївської семінарії Української Православної Церкви відзначили 31-шу річницю Чорнобильської атомної катастрофи посадженням дерева.

З благословення Митрополита Антонія семінаристи 26 квітня взяли участь у посадженні та освяченні нового кленового дерева. Архієпископ Даниїл, протерей Стефан Гутник та диякон Іван Чопко відслужили заупокійну Панахиду на місці посадження дерева, згадуючи жертви Чорнобиля.

Владика Даниїл говорив, що важливо згадувати не тільки тих, які загинули, але й тих, котрі продовжують страждати від наслідків радіації, яка пройшла не тільки через Україну, а по цілому світі. Владика наголосив на тому, що правда про Чорнобильську ава-

Учасники посадження нового дерева пам'яті жертв Чорнобиля. (Фото: Іван Чопко)

рію виявилась тільки після того, як сусідні держави помітили цю радіацію і заставили Радянський Союз признатись про катастрофу. Хоча

навіть тепер, через 30 років, ми не знаємо повної правди.

Пізніше цього дня Митрополит Антоній розповів семінарис-

там, що це вже 19-те дерево, посажене на території Митрополії і присвячене Чорнобильській катастрофі. Перше дерево посадили перед Українським Культурним Центром у 15-ту річницю трагедії студенти та вчителі Української школи. Друге дерево посаджене перед Церквою-пам'ятником св. Андрія на 20-ту річницю катастрофи. Третє і четверте дерева біля пам'ятника Митрополита Василя Липківського подарував Митрополит Антоній (тоді ще Архієпископ) на 25-ту річницю аварії. У 2016 році сестрицтво Покрови при церкві-пам'ятнику посадило 14 квітучих дерев груші.

Пам'ятник із холодного каменю – це добре, сказав Митрополит Антоній, але живий пам'ятник створює позитивні роздуми про те, як добро завжди перемагає зло, як життя перемагає смерть завдяки нашому Воскреслому Господеві.

Консисторія УПЦ США

Відбувся курс американського громадянства

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 7 квітня закінчився курс приготування кандидатів на громадянство США, який організувало і провело Інформаційне бюро Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК).

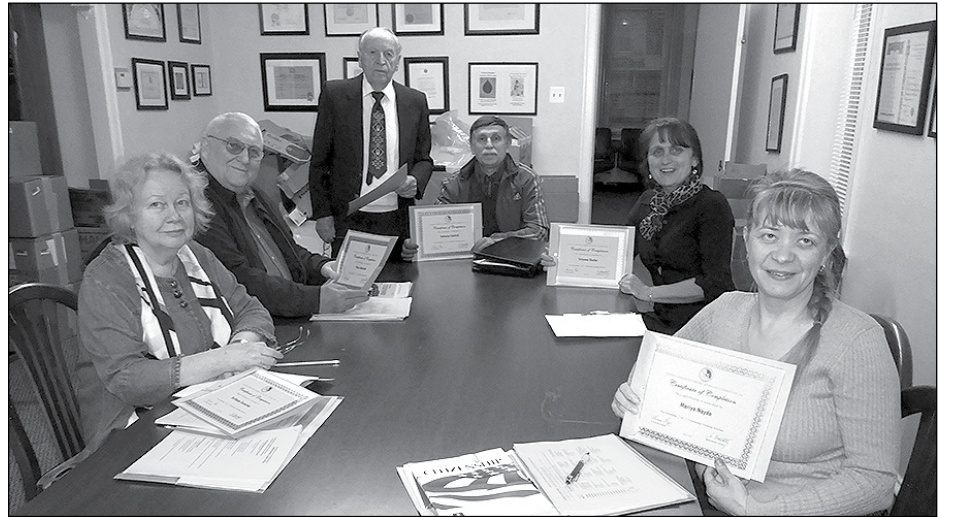
Курс тривав 10 тижнів і його відвідували Світлана Зарайська, Марія Гайда, Богдана Легенька, Петро Скалозуб, Валентин Сульжик і Тетяна Шафар. Інструктором був Методій Борецький, голова Інформаційного бюро ЗУАДК. Лекції відбувалися щоп'ятниці у приміщенні ЗУАДК.

Курс був безкоштовний.

Наступний курс почнеться 20 жовтня цього року. Зголошуватися на цей курс можна вже тепер на число телефону: 215-728-1630.

Кандидати на американське громадянство, які мешкають поза Філядельфією в США, можуть одержати пакет згаданого курсу, виславши чек на суму 30 дол. із зазначенням „Citizenship“ на адресу: United Ukrainian American Relief Committee, 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111.

ЗУАДК

Учасники курсу (зліва): Світлана Зарайська, Петро Скалозуб, інструктор Методій Борецький, Валентин Сульжик, Тетяна Шафар, Марія Гайда. (Фото: Борис Павлюк)

УНСоюз оголошує приділ стипендій та нагород студіюючій молоді на академічний рік 2017-2018

Кандидати на стипендії або нагороди мусять:

- Бути активними членами УНСоюзу принайменше два роки до 1-го червня 2017 року
- Під час останніх двох років, мати полісу принайменшої вартості \$5,000 (не включає поліс Термінового страхування)
- Бути прийняті на студії до університету в США або в Канаді

Аплікація на стипендію або нагороду від УНСоюзу мусить бути вислана до 1-го червня 2017 року

За точними інформаціями телефонуйте до Головної канцелярії УНСоюзу або відвідайте сторінку „Наші Пільги” на інтернетній мережі УНСоюзу:

www.UkrainianNationalAssociation.org

UNA, Inc.
2200 Route 10
Parsippany, NJ 07054
800-253-9862 ext. 3011

Ні – українській...

(Закінчення зі стор. 4)

змінити рік народження свого клієнта, щоб зробити його молодшим, чи стерти його не надто привабливе минуле.

То чи справляє хоч хтось з українських відвідувачів позитивне враження на політичні кола Вашингтону?

Так, це стосується молодих політиків без політичного багажу з минулого, яких обрали до парламенту в 2014 році, провідників громадських організацій і відомих журналістів. Політики й олігархи з 1990-их років – незалежно від того, скільки грошей вони викинули на американських політичних консультантів і лобістів – ніколи не зможуть змінити свій імідж.

Один з вашінгтонських політичних консультантів, якого я вже цитував, переконаний, що перемога представника старої гвардії на президентських виборах 2019 року „посилить політичну бурхливість у країні та зцементує її систему кумівського капіталізму, що вкрай небезпечно в часи збільшення втоми від України у Вашингтоні”. На відміну від країн Заходу, де представники старої гвардії покидають політику після поразки на виборах, в Україні вони далі обертаються серед політичної вер-

хівки.

На наступних президентських виборах в Україні США підтримуватимуть кандидата, який поєднуватиме серйозний намір подолати корупцію та кумівство з прагматичною прозахідною зовнішньою політикою. П. Порошенко, Ю. Тимошенко та інші політики й олігархи з 1990-их років – не ті кандидати, яких Вашингтон волів би бачити при владі, тому в США покладають великі сподівання на те, що на наступних виборах в Україні переможуть нові обличчя, які виникли з середовища учасників Євромайдану та постреволюційного громадянського суспільства.

Европеїзація України залежить від перемоги нових облич. До того часу Україна залишатиметься під контролем старої гвардії, яка тримає країну в „сутінковій зоні”: однією ногою у пострадянській Євразії, а іншою – в Європі.

Таким чином, вашінгтонські посадовці й експерти мають три поради для українських політиків. По-перше, не відвідайте нас так часто. По-друге, ми вдячні за ваші інвестиції в нашу економіку, однак мусимо попередити, що політичні консультанти й лобісти не змінять наші погляди на українську стару гвардію. По-третє, ми кажемо „ні” П. Порошенкові, Ю. Тимошенко та Ю. Бойкові, „так” – новому поколінню українських політиків.

Поет Сергій Жадан відвідав Чикаго

Марта Фаріон

ЧИКАГО. – 28 квітня в Українському Інституті Модерного Мистецтва виступив поет з України Сергій Жадан – перекладач, викладач літератури, громадський діяч, філософ, музикант, патріот України, який сьогодні живе у Харкові.

Він отримав найвищі нагороди літератури в Німеччині, Польщі, Австрії, Росії, також нагороди ВВС. Переклади його творів опубліковані 10 мовами. В Україні вони відзначалися на найбільш відомих літературних форумах, зокрема у 2016 році премією Президента України „Українська книжка року” за роман „Месопотамія”. С. Жадан став упорядником антологій нюрнберзької поезії, нової харківської літератури, 10 українських прозаїків.

Він є обличчям і душею рок-гурту „Жадан і собаки”.

С. Жадан як громадський активіст брав активну участь в Помаранчевій революції, будучи у 2004 році комендантом харківського Майдану. Пізніше все повторилося у 2013-2014 роках під час Революції Гідності. В бійках з російськими провокаторами він сильно постраждав фізично. У престижному американському журналі „New Yorker” були розміщені дві великі статті, що називали поета бардом України.

С. Жадан та його рок-група разом з Мистецькою групою „Яра” виступатимуть в Нью-Йорку 9-25 червня в театрі „Ла МаМа” у презентації „1917-2017: Тичина, Жадан і собаки”, яку створила Вірлія Ткач на віршах Павла Тичини та С. Жадана.

Учасники зустрічі в Чикаго (зліва): Мотря Мельник, Марта Фаріон, Сергій Жадан, Оріся Косач-Кардоссо. (Фото: В'ячеслав Шевчук)

Відбувся провідницький семінар Крайової Управи СУМ

Христина Долинюк-Микитин

ВАШІНГТОН. – 31 березня-2-го квітня у приміщенні Посольства України відбувся 13-ий Провідницький семінар Крайової Управи Співки Української Молоді (СУМ) в Америці. Семінар проведено під гаслом СУМ „Великого бажаєте!”. Ці слова висловив Патріарх Йосиф Сліний у 1965 році до української молоді, коли опинився на волі та став на Заході символом поневоленої, але нескореної України. Суть цих слів є, щоб не лише мріяти, але здійснювати.

Організували семінар Марійка Дрозд – голова Комісії Провідницького семінару Крайової Управи, Леся Гаргай – перший заступник голови Крайової Управи СУМ в Америці, Христия Бігун (Голова Крайової Виховної Ради СУМ в Америці), та Юрій Микитин – голова Крайової Управи СУМ в Америці.

В семінарі брали участь дев'ять юнаків та юначок з п'яти осередків: Юлія Іванів з Палатину (Ілиной), Мар'яна Семанишин і Наталя Селдунь з Чикаго, Роман Шемечко з Клівленду, Меланія Дубенко і Марко Міджак з Філадельфії та Кіра Лозинська, Софія Поліщук і Галина Сабадаш з Нью-Йорку. Учасниками були студенти, визначені осередками.

Юнацтво і виховники СУМ мали можливість не тільки відвідати посольство, але й зустрітися з радником-посланником та керівником економічного сектора Віталієм

Учасники семінару з керівником економічного сектора Посольства України Віталієм Тарасюком.

Тарасюком. Відбулися цікаві дискусії про сучасні події в Україні та про енергозабезпечення економіки України.

Під час семінару юнацтво слухало лекції про мотивацію та провідництво, проводило дискусії та інтерактивні заняття на тему провідництва в СУМ та в ширшій громаді. Учасники зустрілися з Михайлом Савковим, директором Української Національної Інформаційної Служби у Вашингтоні.

Учасники і команда семінару також відвідали пам'ятник Жертовам Голодомору, пам'ятник Тараса Шевченка та взяли участь у Літургії в каплиці Української католицької семінарії св. Йосафата, яку відправив Владика Іван Бура.

Учасники семінару перед пам'ятником Жертовам Голодомору. (Фото: Марійка Дрозд)

ЗАКЛИКАЄМО
ВСІХ СЕНЬОРІВ ТА ДРУЗІВ!

Приїжджайте на Союзівку
на З'їзд Сеньйорів

З'їзд буде цікавий, розваговий, доступні ціни.
Заохочуємо вас запросити ваших друзів.

З'їзд відбудеться

від неділі, 11 червня до п'ятниці, 16 червня 2017 р.

Реєстрація в неділю від 4-ої год. по пол.
на СОЮЗІВЦІ

ЗАМОВЛЯЙТЕ КІМНАТИ ВЧАСНО!

Побут включає 5 нічлігів, харчування від понеділка з сніданком до п'ятниці з полуденком, бенкет, доповіді, розвагові програми та податки і чайові.

\$480 від особи якщо дві особи в кімнаті
\$585 від особи якщо одна особа в кімнаті

Лише Бенкет: четвер, 15 червня 2017 р. \$50 від особи

За інформаціями звертатися до:
Оксани Тритяк, тел. 973 292-9800 дод. 3071

Не забувайте вишиванки на бенкет!
та по можливості привезти речі на ліцитацію!

СОЮЗІВКА - тел. 845 626-5641

RETRO LVIV РЕТРО ЛЬВІВ

SOYUZIVKA HERITAGE CENTER-UNF
PRESENTS A GALA FUNDRAISER
UNDER THE STARS

ЗАПРОШУЄМО НА «ЛЬВІВСЬКУ КАВУ»
і БЛАГОДІЙНИЙ ВЕЧІР
БЕНКЕТ, ШОУ-КОНЦЕРТ

FRIDAY JULY 14, 2017, 7PM

Intimate and light-hearted Cabaret show "Retro Lviv", featuring
music of the 1930s-1940s, starring

**Pikkardiyska Tertsya, Oksana Mukha, Vasyl Popadiuk,
Kozak System as "батяри", Syzokryli Dancers**

- Meet the artists /Photo Op.
- Elegant 4-course dinner of old-Lviv cuisine with wine
- Sip famous Lviv coffee & pastry
- Cocktail hour with zakusky/appetizers
- Bring your dancing shoes. Dance the foxtrot, tango ...
- Includes VIP parking pass
- Festival admittance \$175 @ person incl. \$100 tax deductible donation to UNF for Humanitarian Aid to Ukraine
- Info: 973-292-9800 X3071
- Room reservations: 845-626-5641

Soyuzivka, PO Box 516, 216 Foordmore Rd, Kerhonkson NY 12446, 845-626-5641
www.soyuzivka.com, email sqss@soyuzivka.com

НОВИНИ НАУКИ

Д-р Мирослава Антонович вела мову про Голодомор

ТОРОНТО – 19 квітня д-р Мирослава Антонович прочитала лекцію на тему „Спільне і відмінне Голодомору в контексті геноцидів першої половини ХХ ст.“ в Школі міжнародних відносин ім. Мунка Університету Торонто. Д-р М. Антонович є керівником Центру міжнародного захисту прав людини і доцентом факультету правничих наук Національного університету „Кієво-Могилянська академія“.

Вона представила порівняльну аналізу Голодомору з іншими геноцидами першої половини ХХ ст.: з Вірменським геноцидом Оттоманської імперії та Голокостом нацистської Німеччини. Голодомор все ще потребує ретельної аналізи в порівняльному плані як злочин геноциду, вчинений сталінським режимом проти української нації.

Серед причин цього д-р М. Антонович назвала те, що понад 50 років Голодомор був „скритим“ геноцидом, який був заперечений Радянським Союзом, а після його розпаду – Російською Федерацією. Хоч багато науковців погодилися з тим, що Голодомор є злочином геноциду, вони ставили його в один ряд з іншими сталінськими злочинами: розкуркуленням, депортацією, знищенням політичних опонентів, які не підпадають під юридичне визначення геноциду згідно з Конвенцією ООН 1948 року про попередження злочину геноциду і покарання за нього.

Д-р М. Антонович стверджувала, що в усіх трьох геноцидах (Вірменському, Голодоморі і Голокості) був намір знищити відповідну групу цілком (вірмен і євреїв) або частково (українців). Як писав юрист-міжнародник Рафаель Лемкін, українська національна група була „занадто чисельною, щоб бути більш-менш ефективно знищеною

цілком. Однак її верхівка, релігійна, інтелектуальна, політична, її відібрані й вирішальні частини, досить невеликі, а тому можуть бути легко знищені“. На основі проведеної аналізи д-р М. Антонович виявила, що природа наміру в цих трьох геноцидах відрізнялась. В той час, як намір був явним у геноциді вірмен і євреїв, він не був вираженим явно в Голодоморі, і цей намір можна виявити на основі резолюцій і директив Всесоюзної комуністичної партії більшовиків і Ради народних комісарів, а також з їхніх дій і наслідків цих дій.

Д-р М. Антонович підкреслила, що ключовим спільним елементом між геноцидами Оттоманської імперії, Радянського Союзу і Третього Райху було те, що в кожному випадку відповідальною була керівна партія – гегемон, а не державна структура, а саме: ітихадисти, комуністи, нацисти були авторами цих трьох геноцидів. У висновку д-р М. Антонович підкреслила, що якщо не врахувати уроки минулого і не покарати за геноцид, жорстока політика агресорів продовжиться, як це можна побачити на сході України і в Криму, де держава – правонаступниця Радянського Союзу – продовжує знищувати Україну і її народ.

Д-р М. Антонович тимчасово перебуває в Торонто як гостьовий вчений в рамках Програми ім. Петра Яцика щодо вивчення України в Центрі європейських, російських та євразійських студій Університету Торонто з фінансовою підтримкою Консорціуму щодо дослідження та освіти з Голодомору Канадського Інституту Українських Студій Університету Альберти.

Консорціум щодо дослідження та освіти з Голодомору

Д-р Мирослава Антонович виступає з доповіддю про Голодомор.

Contact us:
888-538-2833

PREMIER NINE*

4%

ALSO AVAILABLE:
SELECT SEVEN – 3.5%*
STARTER FIVE – 3.0%*

ANNUITIES

Ukrainian National Association, Inc.

2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
General Information: 800-253-9862 • Fax: 973-292-0900
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

* First year rate. Second Year Rate – 3.0%.
All annuity rates are subject to change. Not available in all states

Щоб розмістити рекламу у „Свободі“, телефонуйте на 973-292-9800, дод. 3040

Зброя в руках

(Закінчення зі стор. 1)

а тільки про право володіти нею. І звичайно ж, не про автомати, а лише про револьвери, як це вже діє в сусідній Молдові.

Суспільна думка в опитуваннях на цю тему великою мірою залежить від того, як саме сформульоване запитання, тобто соціологія може бути маніпулятивною. Не дивно, що на запитання „Невже ви хочете, щоб зброю продавали на кожному розі?“ негативну відповідь дають 65 відс. опитаних громадян. Певна річ, по-різному відповідають старші і молоді, чоловіки і жінки, селяни і міські мешканці. Однак, усі без винятку хочуть надійного захисту і чекають його від держави. Але водночас не вірять їй. Сьогодні рівень довіри до органів державної влади в Україні не сягає навіть 5 відс.

При цьому психологічним парадоксом українського суспільства є та сумна обставина, що його члени не мають довір'я не тільки до депутатів, міністрів, політиків, але

й один до одного. Опоненти вільного обігу зброї якраз і використовували цей аргумент, лякаючи тотальним озброєнням громадян, далеких від солідарності, взаєморозуміння і взаємопідтримки: дозволимо усім зброю – перестріляють українці один одного.

Тобто, як вважає голова Наглядової ради Української асоціації власників зброї Георгій Учуйкін, „В Україні це питання демонізували. А його досить розділити на дві складові. Перше – це захист людей, друге – реґламент законного обігу зброї. Просто треба перейняти світовий досвід. Людина має право захищати своє життя, своє житло, свою власність, захищати конституційні права і свободи у випадку узурпування влади, посягань на суверенітет і територіальну цілісність України“.

Втім, частина 5 36-ої статті Кримінального кодексу України так і каже: „Не є перевищенням меж необхідної самооборони і не має наслідком кримінальну відповідальність застосування зброї або будь-яких інших засобів чи предметів для захисту від нападу озбро-

єної особи чи групи осіб, а також для відвернення протиправного насильницького вторгнення в житло...“.

Нещодавно українські газети розповіли про випадок на Київщині, де в будинок двох літніх людей увірвалося четверо грабіжників і стали душити жінку. Не розгубившись, її чоловік схопив свою мисливську рушницю і застрелив одного з бандитів, змусивши до втечі інших. Прокуратура не побачила у цій драмі перевищення засобів захисту з боку господаря будинку.

Отже, чи не має бути подібна рушниця в кожній українській хаті?

Ясний погляд на цю справу висловлює відомий політик, депутат Верховної Ради кількох попередніх скликань Інна Богословська:

„Найголовніше, чому ми повинні дозволити право на володіння зброєю – це допомогти українцеві усвідомити, що він є головною цінністю в державі; що він повинен бути сміливим і свобідним, як наші предки-козаки, котрі контр-

олювали свою державу і самі розпоряджалися своєю долею; в умовах, коли всі бандити мають зброю, добросесний громадянин повинен мати право зупинити озброєного бандита, застосувавши власну зброю. Ще один важливий чинник – захист держави від агресора. Чому у Швейцарії кожен громадянин володіє зброєю? Бо там мобілізаційна готовність населення визначається кількістю зброї у громадян. Й будь-який нападник знає, що проти нього за лічені години встане півтора мільйонна армія... Від 1998 року я домагаюся права на володіння зброєю, бо це не утилітарне питання. Це перехід до цілком іншої системи взаємин громадянина і держави, це цілком інший рівень особистого захисту і захисту права власності... Україна – це країна свобідних громадян!“.

Словом, докази на користь закону про вільне володіння зброєю досить слушні, але до практичного вирішення це питання не доходить. Просякнута корупцією влада боїться свого навіть беззбройного народу – то як вона може озброювати його?

Добробати з честю...

(Закінчення зі стор. 3)

нас.

Спершу ми зупинили „російську весну“ на її переможному шляху через Слов'янськ до Харкова, Одеси та Києва, та посунули фронт назад, під Донецьк.

А далі регулярні частини найбільшої армії Європи зупинились на лінії, де у серпні 2014 напіврозбиті, але мотивовані „добробати“ та ще інколи десантура збирали танки та гармати, покинуті у панічному відступі, та давай-те вже називати речі своїми іменами – у хаотичній жалюгідній втечі, – мобілізованими військоматами „регулярними“ частинами, та на власний розсуд покинуті напризволяще штабами, вибудували нову лінію оборони. Тому зараз на цій лінії стоїть нова, вже

по-справжньому боездатна, українська армія, оборону якої росіяни тепер не можуть прорвати навіть дуже задорого.

До нас їх так зупиняла лише Фінляндія у далекому 1939 році. Але у Фінляндії був Манергайм, а не Кондигер. Фінська армія 20 років готувалась до оборони, тоді як нашу двадцять років паплюжили та знищували. І все одно фіни заплатили за свободу значно більшим відсотком окупованої території, аніж ми.

З березня по серпень 2014 року саме „добробати“ були рушієм всього нашого опору. Вони дали нації надію та імпульс до самозахисту, а державі та армії – час оговтатись та потроху запрацювати.

За великим рахунком, в серпні 2014 року після відбиття першої атаки російської регулярної армії втрати „добробатів“ стали

настільки критично великими, що з військової точки зору вони перестали бути вагомим фактором.

З осені 2014 до осені 2015 відбувалась трансформація війни та війська, „добробати“ далі відігравали роль моральної сили, вірця та символу (згадаємо хоча б „правосеків“ з Добровольчого українського корпусу у Пісках), але починаючи з „кіборгів“ у Донецькому летовищі і військової потуги, і моральне право зватися захисниками країни потроху набували наші „регуляри“.

Іловайськ – Донецьке летовище – Дебальцево – Мар'їнка – так приблизно виглядає еволюція українського війська в цій війні. До осені 2015 року наша армія нарешті стала настільки „зубатою“ та бойовою, що навіть дуже мотивованим добровольчим батальйонам вже не було чого

додати. Вони мали або розформуватись, або інтегруватись до регулярного війська (нарешті ж було куди інтегруватись!), та стати звичайними військовими частинами.

Добробати зробили все, що могли, і з честю пішли у історію. Добровольці ж пішли кожний своїм шляхом – хтось на контракт до регулярного війська, хтось на заслужений відпочинок, хтось у Вирій.

Згадаємо всіх.

Будемо сподіватись, що наші країні ніколи більше не знадобляться добробати.

І будемо впевнені, що в разі чого добровольців у нашої країні вистачатиме завжди.

„Газета по-українськи“

Євген Дикий – біолог, колишній командир сотні добровольчого батальйону „Айдар“, Київ.

Чому необхідна...

(Закінчення зі стор. 3)

1953 року в Східній Німеччині, після кривавого розгрому угорського виступу 1956 року, небезпека радянської окупації Європи була доволі реальною. У 1961 році війська СРСР і США були на межі зіткнення в Берліні, а в 1962 році ледве не вибухнула Карибська криза. Але ще до багатьох пізніших подій, у 1954 році, між містами Куйбишев та Оренбург на Тоцькому полігоні в СРСР відбулося випробовування ядерної зброї на власних військах. Кремль показав світові, що застосування атомної бомби й масова загибель власних громадян не є для нього моментом абсолютного стримування. Це означало, що всупереч колосальним жертвам загарбання Європи стає можливим.

Ось чому Швейцарська спілка унтер-офіцерів видала в 1957 році книжку „Тотальний опір“. Дуже показово, що нікому в альпійській республіці не спало на думку видавати книжку „Тотальна капітуляція“. Ця маленька й дуже заможна країна вже 200 років ні з ким не воює, але є однією з найбільш милітаризованих держав

Європи, і ще тоді, в 1950-их роках, була готова до всенародного опору в умовах радянської окупації. Тож є сенс уважно читати текст Г. фон Даха. Спасибі львівському видавництву „Астролябія“ за український переклад.

Швейцарський автор намагався максимально підготувати свій народ до важких випробувань, зокрема позбавити ілюзій (а вони в тогочасній Європі таки ж були) про можливість усе пережити й до всього пристосуватися, вдаючись до компромісів, адже тоді не лише в європейських країнах, а й у США чимало діячів казали: „Краще бути червоним, ніж мертвим“. Вистачає в сучасній Україні людей, котрі також розраховують на примирення з ворогом, найбільше їх поміж представників нинішньої української влади.

Тому майор Г. фон Дах відверто каже співгромадянам ту правду, яку українська влада й досі побоюється казати суспільству:

„З певністю можна стверджувати лише одне: ворог пощади не знатиме. Байдуже, чи йтиметься про життя однієї людини чи десятків, сотень чи тисяч, — якщо того вимагатиме мета, ворог знищуватиме їх без вагань і жалю. На полоненого вояка чекатимуть

депортація, примусові роботи або й смерть. Така ж доля судитиметься робітникам, службовцям, людині вільної професії, домогосподарці.

Ворог не робитиме різниці, а досвід недавньої історії вчить нас, що фізичне знищення перемає у той чи інший спосіб неминує. Просто іноді це знищення розтягується в часі.

Офіцер, унтер-офіцер, учитель, редактор, кожна жінка і кожний чоловік, які раніше за певних умов висловлювалися зневажливо проти ідеології ворога, які ісповідували перед війною демократичні цінності і служили свободі, закликали до спротиву диктатурі й деспотизму, — всі вони очолять списки осіб, приречених на знищення чи депортацію. Ми мусимо це усвідомити!“.

В Україні у 2014 році й пізніше багато говорили про необхідність територіальної оборони, але згодом усе це якось вщухло. Або забули, або перейшли до практичних неафішованих справ. Дуже хотілося б вірити в другій варіант. А швейцарський майор 60 років тому писав речі абсолютно актуальні для сучасної України: „Якщо ми хочемо уникнути рабства, то не маємо права відмовля-

тися від боротьби лише через те, що регулярну армію буде розбито. Уявлення, що війна є справою виключно армії і що результат боротьби може визначити перемога або ж поразка війська, застаріле. Сьогодні вже не досить боїв регулярної армії“.

Саме застарілі поняття намагаються накинати нам в Україні деякі наші західні партнери, домагаючись розпуску добровольчих батальйонів чи розчинення їх в армійських чи поліційних формуваннях. Захист країни не може бути справою лише військових професіоналів, це обов'язок цілої нації. Якщо ж влада України досі не створила системи територіальної оборони, то це засвідчує один факт: власного озброєного народу вона побоюється більше, ніж зовнішнього ворога, з яким розраховує домовитися, не сподіваючись на консенсус з українською нацією.

До речі, домовленість з власним народом називається Конституція.

„Український тиждень“

Ігор Лосєв – політолог, доцент Національного університету „Києво-Могилянська академія“.

НОВІ ВИДАННЯ

Книга подає портрети земляків з Сумщини

Лідія Гулько

Олександр Капітоненко. „Корінням з Сумщини“. Суми. Видавничий будинок „Еллада“. 2016. 76 стор. Друк кольоровий. Наклад 300 прим.

СУМИ. – Художник Микола Бондаренко та краєзнавець Олександр Капітоненко видали книжку „Корінням з Сумщини“, у якій подано портрети уродженців Сумщини, котрі емігрували за кордон. Книжка присвячена пам'яті 70 земляків, яких розкидали світами державний переворот 1917 року, громадянська війна в Україні 1918-1921 років та радянська влада, що перемогла в протистоянні й протрималася до 1990-их років.

Відкривається книга вступним словом О. Капітоненка, а за ним – М. Бондаренка.

За епіграф править пронизлива строфа Діамари Комілевської-Ходимчук, уродженки міста Ромни, акторки, поетеси, авторка низки книг та п'єс, дружини письменника Леоніда Полтави. Жила в еміграції у Нью-Йорку. Портрет її є у книзі.

*Пам'ять про них незабуття
Зорею нехай іскриться!
Хай живуть вони знову
В далекій своїй Україні!
Полум'ям рідного слова
Горіли серця їх в чужині.*

Це дороге видання щодо поліграфії, графічного і текстового наповнення. Під кожним портретом є коротка біографічна довідка, яку склав О. Капітоненко, голова громадської організації „Сумщина-світ“ та Фондації ім. Давида Бурлюка.

О. Капітоненко розповів, що наприкінці 1990-их років він у спілці з М. Бондаренком задумав створити мистецький альбом „Корінням із Сумщини“. Тоді відкрився доступ до державних архівів, почали надходити з-за кордону західні українські видання. Надходили матеріали з США, Чехії, Росії, Японії, Великої Британії, Бельгії, Австрії. До проекту прилучилися краєзнавці Сумщини.

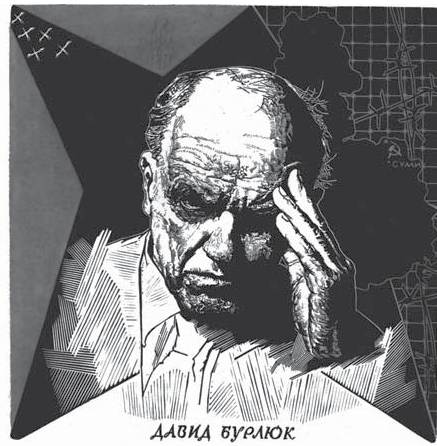
Тлом для портретів М. Бондаренко вибрав чорний квадрат, обірвані чи вирізані шматки якогось залиті червоною фарбою. Цим він підкреслив важкий вибір цих людей: зрушити з місця і їхати в далеку чужу краї.

Кожна деталь окресленого квадрата простору (окрім портретів) в однаковому ракурсі й символічна. Зображені червоні графі, скручені вузлами дроти, чорна мапа сучасної Сумщини з червоними кордонами та серпом і молотом. Зліва – тінь від зірки і сильветки відлітаючих журавлів. Самі портрети чорно-білі, суворі, без зайвих деталей.

ІВАН БАГРЯНИЙ

Багрянний-Лозов'ягин Іван Павлович, 1906-1963, уродженець м. Охтирки, письменник, мalar, громадсько-політичний діяч на еміграції, помер у м. Нью-Йорк, Нью-Йорк

ДАВИД БУРЛЮК

Бурлюк Давид Давидович, 1882-1967, уродженець м. Лебединського району, художник, поет, шоумен. Помер у м. Хемптон-Бей, штат Нью-Йорк, США. Прах розвіяний над Атлантичним океаном

Портрети Івана Багряного та Давида Бурлюка в альбомі „Корінням з Сумщини“.

По-різному склалося життя людей, про яких розповіла книжка. Багато з них загинуло в сталінських таборах. Виїхали за кордон Степан Тимошенко, всесвітньо-відомий вчений у галузі теоретичної та прикладної механіки, Д. Бурлюк – батько українського футуризму, художник і поет, Олекса Грищенко – живописець, мистецтвознавець, письменник. Серед них Іван Багрянний (Іван Лозов'ягин), уродженець Охтирки, письменник, художник, громадсько-політичний діяч, Василь Кричевський, уродженець села Ворожба Лебединського району, відомий

український художник та архітектор, Олександр Олесь (Олександр Олесь-Кандиба), уродженець Білопілья, поет, драматург, прозаїк, перекладач.

Цього року художник і гравер М. Бондаренко відзначає 45 років своєї діяльності. У його доробку кілька десятків плакатів, понад 500 портретів та стільки ж ескізів, ілюстрацій до творів. Його роботи виконані олівцем, тушшю, олією, вирізані на лінолеумі, дереві, металі.

Лідія Гулько – Музей книги та друкарства України, Київ.

Книга розповіла про „пацифікацію“ в Польщі

Олег Павлів

„Погром проти українців в Польщі“. Упорядник Олег Павлів. Хмельницький, „Лілія“. 2017.

У хмельницькому видавництві „Лілія“ вийшов передрук книги „Погром проти українців в Польщі“, яка свого часу в чеському оригіналі була видана Виконавчим комітетом українських емігрантських організацій Чехословацької Республіки в Празі у 1930 році.

З допомогою українців в Чеській Республіці – голови „Української ініціативи в Чеській Республіці“ Віктора Райчинця і подружжя Наталії та Каміла Касанових, які фінансово підтримали видання та з безпосередньою підтримкою наукового

співробітника Національного архіву Чеської Республіки д-ра Ленки Ключкової мені вдалося (у співпраці з нею) віднайти відповідні матеріали для упорядкування книги, перекладеної з чеської мови на українську.

В 1930 році, коли польська влада почала так звану „пацифікацію“ українців західноукраїнських земель, які на межі 1918-1939 перебували під окупацією Польщі, українці в Чехословаччині намагалися усіма культурними, просвітницькими та на загаль цивілізованими способами підтримати багатостраждальний український народ, над яким польський уряд проводив масові та умисні акції „заспокоєння“ та „примирення“.

З метою розкриття справжніх причин та наслідків „пацифікації“,

звертаючись до усього культурного світу в Європі й за океаном, Виконавчий комітет українських громадських організацій Чехословаччини в 1930 році, у Празі, видав за власні фонди цю книгу з унікальними фотографіями польських погромів українського мирного населення в часі проведення „пацифікації“. Коли книга вийшла друком, Європа мовчала.

І тепер продовжують мовчати українські президенти і українська влада, сподіваючись на примирення з Польщею, яка тим часом приймає антиукраїнські закони та випускає антиукраїнські фільми.

Тому, не розраховуючи на підтримку українських архівів та міністерств і їх співробітників та з підтримкою чеських архівів мені вдалося, сподіваюся, заповнити ще одну сторінку вистражданої української історії правдивою книгою, матеріали до якої вдалося знайти в Наці-

Обкладинка книги „Погром проти українців в Польщі“.

ональному архіві Чеської Республіки, і які друкуються окремим виданням вперше.

Прага, Чехія

Управа Українського Музею

повідомляє своїх членів, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ МУЗЕЮ

відбудуться
в неділю, 4 червня 2017 р., о год. 2:00 по пол.
в приміщенні

Українського Музею

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(between 2nd and 3rd Avenues)

Tel: (212) 228-0110 www.ukrainianmuseum.org
e-mail: info@ukrainianmuseum.org

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.

In the East Village since 1983

Serious personal injury, real estate
for personal and business use,
representation of small and mid-size
businesses, securities arbitration,
divorce, wills and probate.

(By Appointment Only)

140 Second Avenue
New York, NY 10003
212-477-3002

zbmasnyj@verizon.net

If 212-477-3002 landline not
working, please call 201-247-2413

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.

Established 1972

Clifton, New Jersey

виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправах)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярські друки
- весільні запрошення (в укр. і англ. мовах)

Ваші замовлення виконуємо
сумлінно, скоро і на час та
з 40-літнім досвідом!

973-574-8800

Fax: 973-574-8887

e-mail: computopr@aol.com

ПОДІЇ В УКРАЇНІ

Святкували 100-ліття Вільного козацтва

Урочисте відзначення 100-ліття Вільного козацтва в селі Мельники. (Фото: Георгій Лук'ячук)

Георгій Лук'ячук

МЕЛЬНИКИ, Черкаська область. – 29-30 квітня за програмою фестивалю „Холодний Яр-2017“ в Україні відзначили 100-ліття Вільного козацтва. 30 квітня в селі Мельники Чигиринського району зранку розпочалося меморіальне віче на славу козакам і старшинам полку гайдамаків Холодного Яру.

Учасники вшанували пам'ять героїв на могилах Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупаки і козаків-холоднорців, очільника гайдамаків Гната Голого і сотника полку гайдамаків Холодного Яру Івана Компанійця, а на берегах Гайдамацького ставу бійці полків „Азов“, „Карпатська Січ“, „Сокіл“, Легіону свободи, „Правого сектора“ та інших військових формувань освятили свою бойову зброю.

На хуторі Буда продовжився музичний фестиваль військової пісні „Холодний Яр-2017“, книжковий ярмарок та ярмарки народних майстрів, показові виступи шкіл бойових мистецтв. Усі бажаючі могли відвідати козакий Мотронин монастир і тисячолітній дуб Максима Залізняка.

Участь в заходах взяла представницька делегація з Києва, в якій чільне місце мали активісти Співки офіцерів України, Конгресу Українських Націоналістів, ОУН(д), Української партії, „Просвіти“, Соловецького братства, ліцеїсти Київського військового ліцею ім. Івана Богуна.

Свято організував Історичний клуб „Холодний Яр“ з підтримкою низки патріотичних та націоналістичних організацій.

Холоднорівські вшанування були присвячені 100-літтю української революції та 100-літтю створення Вільного козацтва. Роман Коваль, дослідник національно-визвольних змагань початку ХХ ст., президент історичного клубу „Холодний Яр“, виступаючи на вічу, сказав, підкреслюючи тяглість традицій від Холодного Яру до боротьби ОУН і УПА: „100-ліття Вільного козацтва, на великий жаль, не введено в план державних вшанувань. 250 років не було козацтва, без якого немислима історія нашого народу, бо без війська немає держави, немає власної історії“.

29 квітня в селі Розумівка, Кіровоградської області, відкрили пам'ятник Юрієві Горлісу-Горському, авторові роману „Холодний Яр“, очевидцеві і учасникові визвольних змагань 1917-1920 років. Пам'ятник встановили кропивницькі активісти — історики, мистці, жур-

налісти, викладачі, громадські діячі, об'єднані спільним прагненням зберегти історичну пам'ять про часи Національної революції. Авторами пам'ятника стали скульптори Віктор Френчко та Василь Ткаченко.

Пам'ятник Ю. Горлісу-Горському розташували поряд з могилою його побратима – легендарного „Чорного ворона“ (Миколи Скляра), який у 1920 році загинув у нерівному бою з кіннотою Семена Будьонного. Саме Ю. Горліс-Горський, за переказами, одним з перших прибув на місце загибелі отамана „Чорного ворона“, саме він у 1942 році ініціював вшанування пам'яті холодноярців, організувавши в Розумівці поминки.

Збройна боротьба за українську державу під жовто-блакитним прапором Української Народної Республіки та чорним прапором Холодного Яру, на якому було написано „Воля України або смерть“ відбувалася на теренах сучасних Черкаської, Кіровоградської та Вінницької областей, у Києві, Полтаві й на території тодішньої Польщі. Ю. Горліс-Горський (справжнє ім'я Юрій Городянин-Лісовський) – український військовий і громадський діяч, старшина Армії УНР, письменник.

Під час Зимового походу, коли Запорізька дивізія перебувала в околицях Холодного Яру, він занедужав і був змушений лишитися на лікування в Мотронинському монастирі, де в той час розміщувався штаб полку гайдамаків Холодного Яру. Після лікування, обравши прізвисько Залізняк, став осавулом 1-го Куреня полку гайдамаків, одним з найближчих помічників курінного Івана Петренка та Головного отамана В. Чучупаки. Повертався до Холодного Яру в часи Другої світової війни, де збирав свідчення учасників холодноярської боротьби.

Вшанування героїв національно-визвольних рухів продовжилося 29-30 квітня у Золотоноші, Медведівці, Івківцях, Мельниках та інших містечках і селах Холодного Яру. Тут відбулися виставки картин, музичні і кінофестивалі, дитячий турнір з шабельного бою, показові виступи шкіл бойових мистецтв, освячення бойової зброї учасників триваючої російсько-української війни.

У Холодному Яру в цьому році плянують почати створення меморіального комплексу „Холодний Яр – борцям за волю України“, а 7-9 липня в селі Грушківка відбудеться Всеукраїнський молодіжний фест „Холодний Яр – фестиваль нескореної нації“.

Документи передано до музею

Олег Павлів

КИЇВ. – 27 квітня під час проведення виставки, присвяченої провідним постатям українського національно-визвольного руху 1918-1991 років в Музеї української діаспори (Київ), передано до музею матеріали та документи з сімейного архіву Бойдуників.

Документи, пов'язані з життям й діяльністю Осипа Бойдуника, віднайшов Олег Павлів в Національ-

ному архіві Чеської Республіки, а також фотоальбоми О. Бойдуника. Передання цих фондів сприятиме збереженню та популяризації пам'яті борця за незалежну Україну О. Бойдуника та його родини.

Найбільш цінний документ, залучений до виставки, це анкета, власноручно заповнена О. Бойдуником, в той час студентом Вищої торгівельної школи в Празі, для Чесько-українського комітету допомоги українському студентству.

Допомога надійшла з Нью-Йорку

Світлана Орел

КРОПИВНИЦЬКИЙ. – В Криму усі роки після загарбання півострова Росією осередком українського життя була редакція єдиної україномовної газети „Кримська світлиця“ на чолі з заслуженим журналістом України Віктором Качулою. Попри усі негаразди газета продовжує діяти.

Редакція створила електронну версію видання і провела дитячий літературний конкурс „Ми діти твої, Україно!“ ім. Данила Конonenка, відомого поета, колишнього працівника редакції „Кримської світлиці“, який недавно пішов з життя.

17 квітня „Кримська світлиця“ завітала до столиці, аби вручити нагороди переможцям 12-го кримського і другого всеукраїнського конкурсу „Ми діти твої, Україно!“, у якому взяли участь юні таланти з різних регіонів. Голова журі конкурсу поет Василь Марсюк назвав

переможців. Серед них була учениця Кропивницької школи ч. 22 Ганна Варакута, яка посіла друге місце у номінації „Проза“.

„Конкурс, – розповів В. Качула, голова організаційного комітету конкурсу, – з самого початку був народним, незалежним від жодної державної чи партійної і навіть громадської структури. Усі фонди, зібрані через соціальну мережу, витрачалися на дітей“.

Зібраних грошей було недостатньо. Та повною несподіванкою став лист з Нью-Йорку, від Народного артиста України Івана Бернацького, який керує Українським театром.

І. Бернацький зробив для переможців літературного конкурсу Великодній дарунок – оплатив їм дорогу до Києва і покрити витрати на нагороди. Гості події познайомилися з благодійником, переглянувши відеоролик з використанням фотографій І. Бернацького та акторів Українського театру в Нью-Йорку.

Відзначили 25-річчя...

(Закінчення зі стор. 1)

вження курсу реформ в Україні.

Під час урочистого відзначення 25-ої річниці дипломатичних відносин з США П. Клімкін від імені Президента України Петра Порошенка вручив Орден Княгині Ольги II ступеня Виконавчому директору Інституту у справах жінок, миру та безпеки Джорджтаунського університету, першому Послу США з глобальних питань у справах жінок Мелан Вєрвєр за вагомий особистий внесок у зміцнення міжнародного авторитету Української держави, популяризацію її історичної спадщини і сучасних надбань та з нагоди 25-ої річниці незалежності України.

У своєму зверненні М. Вєрвєр відзначила, що приділяє також особливу увагу питанням провідництва, просування прав та можливостей українських жінок.

Крім того, під час церемонії були відзначені особистості, які на різних етапах зробили внесок у розвиток двосторонніх відносин: колишній політичний радник Гельсінкської Комісії при Конгресі США Орест Дейчаківський, колишній Посл США в Україні Стивен Пайфер та Віліям Тейлор, директор Української Національної Інформаційної Служби, голова Крайового комітету США з визнання Голодомору геноцидом Михайло Савків, директор Української служби телеканалу „Голос Америки“ Мирослава Гонгадзе.

МЗС України

Учасники церемонії погашення марки (зліва): генеральний директор „Укрпошти“ Ігор Смілянський, Посол України в США Валерій Чалий, Міністер закордонних справ України Павло Клімкін, заступник помічника Державного секретаря США Бріджит Брінк, керівний директор Поштової служби США Франка Дейвіс. (Фото: Міністерство закордонних справ України)

УКУ запрошує на свято

Львів. – Успішно завершилась кампанія з розвитку Українського Католицького Університету (УКУ) „Нове покоління для нової України”. Про досягнення кампанії розповіла проректор з розвитку та комунікацій УКУ НАТАЛЯ КЛИМОВСЬКА.

У 2010 році ми зрозуміли, щоб УКУ повинен зростати, щоб виховувати ще більше представників нового покоління і якісніше впливати на зміни в різних сферах суспільного життя України. Перший великий етап розвитку запланували на сім років. Проте для виконання проекту потрібно було залучити 65.5 млн. дол. Сума видалася великою. Але нам повірили люди. Завдяки щедрий фінансовій підтримці, добрим порадам, небайдужості задуми стали реальністю. Дякуємо всім доброчинцям та приятелям УКУ, хто був з нами ці сім років, та запрошуємо всіх на святковий тиждень в УКУ, який ми проведемо у вересні.

У 2010 році в УКУ діяли два факультети, шість основних освітніх програм. Для нас пріоритетними були три напрями: відкриття нових академічних програм, розбудова університетського містечка та підтримка талановитих студентів і викладачів.

За сім років УКУ значно розширив навчальну, наукову та формацийну програму. Університет зараз має шість факультетів, вісім бакалаврських, 19 магістерських та аспірантських програм, 22 освітніх інститути та центри.

У 2012 році відкрили студентський колегіум, у 2013 році завершили будівництво Академічного корпусу. Минулого року двері відчинила унікальна університет-

ська церква св. Софії Премудрости Божої. Завершуємо будівництво Центру ім. Митрополита Андрея Шептицького, відкриття та освячення якого відбудеться у вересні.

Ще одне досягнення – прийняті УКУ по цілому світі: у 2010 році діяло шість комітетів приятелів УКУ, а у 2016 році їх 19. Комітети працюють у різних містах і в більшості випадків незнайомі з іншими. Тому ми запросили усі комітети на святковий тиждень до Львова, щоб вони могли познайомитися, поділитися досвідом.

Святковий тиждень розпочнеться 9 вересня святковим бенкетом з участю Патріярха Української Греко-Католицької Церкви Святослава Шевчука та Владики Бориса Гудзяка, жертводавців і приятелів УКУ з усього світу. У цьому часі відбуватиметься Синод Єпископів УГКЦ, тому сподіваємось, що владика зможе розділити з нами радість у цей день.

10 вересня розпочнеться Архирейською Літургією. Після завершення відбудеться чин освячення і відкриття Центру ім. Митрополита А. Шептицького. Тішимося, що до нас зможе приєднатися головний фундатор цього Центру Кость (Джеймс) Темертей з дружиною. Цього дня відбудеться подячна молитва за жертводавців кампанії розвитку УКУ. Найщедріші доброчинці будуть вшановані на стіні з іменними цеглинами.

11 та 12 вересня пропонуємо нашим гостям побути в аудиторіях, з викладачами. Ми готуємо серію лекцій, дискусій, майстер-класів. Кожен зможе обрати з переліку найцікавіше для себе. У такий спосіб гості зможуть краще відчувати університет зсередини.

13 вересня – празник Усікновення голови св. Івана. У цей день запросимо гостей відвідати Унівську лавру, Крехівський монастир, Страдч. Окрім того, відсвяткуємо початок навчального року. Буде церемонія вручення стипендій на різних факультетах. Студенти познайомляться з фундаторами своїх стипендій, а фундатори – з стипендіатами.

Завершиться тиждень 14 вересня Літургією з нагоди храмового празника університетської церкви св. Софії Премудрости Божої. Це буде перше храмово свято в новозбудованій церкві.

Зараз в Канаді та США формуються групи, які планують свої подорожі до УКУ на вересень. Укра-

Проректор з розвитку та комунікацій Українського Католицького Університету Наталія Климівська.

їнські католицькі освітні фундації в обох країнах радо допомагатимуть з організацією проживання. Заохочуємо зголошуватися до цих груп, щоб разом відсвяткувати здійснення мрій Митрополита А. Шептицького та Патріярха Йосифа Сліпого.

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ 645 W. 1st Ave. Tel.: (908) 241-2190 (888) 336-4776	CLIFTON, NJ 565 Clifton Ave Tel.: (973) 916-1543	PHILADELPHIA, PA 1916 Welsh Rd., Unit 3 Tel.: (215) 969-4986 (215) 728-6040
---	---	---

2200 Route 10 West, Suite 109
Parsippany, NJ 07054
(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA
INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanaltd@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів. Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку. Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний” з каталога **вміст пакунка:**

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф., олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., саями - 3 ф., родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф., кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки. Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

ОКСАНА СТАНЬКО
Ліцензований продавець
Страховання Життя
OXSANA STANKO
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

НА ПРОДАЖ ПОМЕШКАННЯ
„Українське Село”,
Cedar Grove Lane, Somerset, NJ
Світла, велика квартира в дуже
доброму стані • 2 спальні, кухня, ві-
тальна і їдальня, ганок • Українська
громада, 55 років + (1 в сім'ї) • Неда-
леко поїзду до NYC, N.Brunswick,
укр. церков • \$65,000 • Меланія
201-245-2777 • Melaniyat@aol.com

ХРИСТИНА БРОДИН
Ліцензований Продавець
Страховання Життя
CHRISTINE BRODYN
Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

187 Henshaw Ave.
Springfield, NJ 07081
Tel.: 973-376-1347

ARKA

Вишиванки, хустки, нитки,
тканина до вишивання, рушники,
коралі, пояси, кераміка, різьба

89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: 212-473-3550

Ukrainian Music Society of Alberta

СЕМІНАР УКРАЇНСЬКИХ ХОРОВИХ ДИРИГЕНТІВ

UKRAINIAN CHORAL CONDUCTORS' SEMINAR

July 14 - 23, 2017 at St. John's Institute in Edmonton, Alberta

Наша мета: Дати заавансованим і новим диригентам свіжий огляд скарбів великої української хорової спадщини.

Our Goal: To give established and aspiring conductors a fresh exposure to the treasure of the great Ukrainian choral heritage.

Instructors: Maestro Laurence Ewashko, Ottawa
Rev. Dr. Taras Kobrynko, Ukraine
Irena Szmihelesky, Edmonton
Irena Tarnawsky, Edmonton

Seminar Lectures to include the following topics:

- * Individual/Private Conducting Lessons
- * Practical work with the Seminar Choir/Rehearsal Techniques
- * Score Analysis
- * Choral Musicianship
- * Vocal Technique
- * Liturgical Music

Репертуар включатиме наступні жанри:
Духовні, народні, сучасні й оригінальні/авторські твори.

Repertoire will include the following genres:
Sacred works, folk arrangements, contemporary and original compositions

Seminar Fees: \$375 Early Bird by May 31, 2017
\$450 after May 31, 2017

Deadline: June 15, 2017

On-site accommodations available at St. John's Institute www.stjohnsinstitute.com. Please contact the Institute directly.

Contact Luba Boyko-Bell at info@umsacanada.com or 780.469.4890
www.umsacanada.com

***Looking to buy
a new car?***

New car* loan special – up to 5 year term.

1.99% APR

AUTO LOANS

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

**MAIN OFFICE: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003
Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251**

**E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org
Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL**

Conveniently located branches:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636

UNIONDALE: 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097

ASTORIA: 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458

LINDENHURST: 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

SRNYFCU NMLS# 699320

***New cars – up to 85% of Purchase Price, \$50,000.00 maximum per loan.**

Ісаак Вайншельбойм: „Усе моє життя – це Україна“

На свято Ісаака Вайншельбойма (другий справа) прийшли (зліва): донька ювіляра Ася Лобко з внучкою Нікою Огівецькою і племінником Костянтином Кармазином. (Фото: Левко Хмельковський)

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – 20 квітня Одеське земляцтво Нью-Йорку і Гільдія єврейських художників влаштували виставку мистця, письменника і юриста Ісаака Вайншельбойма з нагоди його 95-річчя. У його літературній і мистецькій творчості переважають теми України і Голокосту. Причому краса України оспівана у краєвидах і квітах, а трагедія єврейського народу в роки Другої світової війни передана переважно з символікою, яка змушує до роздумів.

І. Вайншельбойм народився у Старокостянтинові, багато років жив і працював (разом з дружиною Зіною – лікарем за фахом) в Одесі, тож не дивно, що саме ці два міста визначають тематику його творів. У своїй повісті „Втеча з пекла“ він розповів про хлопчика, який втік з місця страсти одеських євреїв і вижив з допомогою доброзичливого українства, у старшому віці оселився в Нью-Йорку.

Щойно вийшла нова книга „Вищий суд“, у якій автор на підставі власного правничого досвіду розповів про радянську судову систему, а також про урядовий антисемітизм в СРСР. У книзі є докладна розповідь про одесита Євгена Запорожченка, життєпис якого може послужити ілюстрацією з історії України. Події революції привели його до Франції, де у роки Другої світової війни він був учасником руху опору нацизмові. Є. Запорожченка німці арештували, але він втік і став партизаном в Альпах. Франція нагородила його і вислала в СРСР. Знову в'язниця. Нащадок запорізьких козаків пройшов усі випробування і прожив 90 років.

На святі І. Вайншельбоймові вручили вітальну адресу Асамблеї штату Нью-Йорк, численні подарунки і квіти від громадських організацій і товариств. На скрипці грав Ісаак Шапіро, відеофільм про ювіляра показав Лев Клейнер. Ведучим був президент Одеського земляцтва Ігор Казацкер, який серед численних вітань прочитав схвальну оцінку колишнього Президента України Леоніда Кучми книги ювіляра „Старокостянтинівські новелі“, зворушливий лист Олександра Станіславця з Кам'янця-Подільського, провідною темою якого було „Будьмо людьми!“, вітання від одеської футбольної команди „Чорноморець“ (ювіляр присвятив молоді роки цьому спортові). Олена Строганова прочитала твір ювіляра „Молитва про Бабин Яр“.

І. Вайншельбойма тепло вітали ветерани Другої світової війни, адже він пройшов у піхоті усі її шляхи, був важко поранений і до юридичного інституту прийшов з шпиталю.

На святі були донька мистця Ася Лобко з внучкою Нікою Огівецькою

і племінником Костянтином Кармазином.

На запитання до І. Вайншельбойма про його ставлення до України він відповів без роздуму: „Усе моє життя – це Україна“.

Ісаак Вайншельбойм. „Бабин Яр“.

Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

30-тилітний МОРТГЕДЖ

3.99% / 4.05% APR*

Відсотки можуть бути змінені без попереднього повідомлення, телефонуйте до нашого позикового відділу за №:

773-328-7500 x283

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
302 E. Army Trail Rd. Bloomingdale IL 630-307-0079

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

SELFRELIANCE.COM
2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

Завітайте на нашу веб-сторінку, або проскануйте "QR code", щоб дізнатись поточні мортгедж пропозиції.

*Пропозиція доступна для власників одноквартирних будинків і кваліфікованих кондомініумів, або власників багатоквартирних будинків до чотирьох квартир, коли власник проживає в одній з них. Станом на 4-е травня 2017 р. відсоткова ставка на 30-річний FRMA qualified особистий мортгедж до максимальної суми \$417,000 із 80% позиченої суми порівняльно з вартістю будівлі (LTV) становить 4.046% у річному відношенні (Annual Percentage Rate (APR)); щомісячна оплата на мортгедж в сумі \$100,000 при вищеподаних умовах становить \$476.84; ніякої оплати за аплікацію, 0 поїнтів. Житлові позики з нижчим початковим внеском – менше 20%, теж доступні. Місячна оплата не включає кошти податків за нерухомість, страхування майна, Особисту Мортгедж Страхівку – PMI. Фактична місячна оплата буде вищою, якщо включити суму податків і страхування. Мортгедж можуть отримати тільки члени кредитівки, у визначених географічних місцевостях, за умови ухвалення заяви. Пропонована ставка й умови можуть бути змінені в будь-який час без попереднього повідомлення. Пропозиція може бути скасована в будь-який момент. Будь ласка, телефонуйте до нашого позикового відділу на безкоштовний № 1.888.222.8571 x283 за поточними пропозиціями, відсотковими ставками й умовами.

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Проф. Міхаель Мозер...

(Закінчення зі стор. 1)

мовців. А з другого боку, хто ж відповідає за те, що так мало українців? Вибачте, мені здається, за це відповідають українці.

Якби Україна була україномовною, то напевно було б значно більше українців. Бо коли Україна створить таку мовну ситуацію, що треба знати українську мову, то люди, звісно, вивчатимуть українську мову з різних причин.

Все ж такі україністика – це не лише мовознавство і не лише літературознавство, це і різні контакти у сфері бізнесу, у сфері політичних і дипломатичних взаємин і так далі. Я не засуджую. Я розумію, що це пов'язано з минулим. Звісно, це є певне пострадянське явище, але час це змінити.

– Як у світі центри україністики Ви би назвали як найсильніші?

– Це традиційні центри, які вже діють давно. У Північній Америці це Канадський інститут українознавчих студій в Едмонтоні, в Торонто, і це Гарвардський інститут українознавчих студій. Ці центри пов'язані з певною історією української громади в Північній Америці. Вони просто колись дали величезні гроші, щоб заснувати такі могутні дослідницькі центри.

А в Європі це менші центри. Наприклад, порівняно недавно постав Інститут україністики в Кембриджі в Британії, але це невеликий інститут, там, якщо не помиляюся, як україніст працює одна людина. Але заклад має таку назву. Там є і поодинокі люди у Великобританії, які працюють у галузі україністики. Це ж стосується і Франції.

А що стосується Швейцарії, є Університет Санкт-Галлена, який треба все ж таки назвати окремо через те, що тамтешній україніст колись встиг здійснити величезний проєкт, що єднає істориків, літературознавців, мовознавців, і здобутками цього проєкту будуть нові твори, присвячені, наприклад, історії української літератури.

У Німеччині також є поодинокі україністи плюс державний університет Грайфсвальд. Це такий окремих пункт. Покищо ми просто раді, що там

Проф. Міхаель Мозер. (фото: Facebook/Michael moser)

взагалі все ще живе україністика. Бо вона була під поважною загрозою.

І є там Український вільний університет в Мюнхені. Це зовсім окрема тема, оскільки це заклад для українських студентів, які навчаються в Німеччині. І є ще Італія, скажімо. Там є знову окремі люди, але й такі, що дуже успішно знайшли своїх учнів. Італійська україністика порівняно сильна. Ну і Відень. Також такий важливий центр україністики, мені здається.

– Як голова Міжнародної асоціації українців Ви маєте під опікою свої не лише західні країни, але й східні країни. Що відбувається з україністикою в Росії?

– Я знаю, що в Росії деякі люди займаються україністикою. Вони теоретично пов'язані з Міжнародною асоціацією українців. Проте з різних причин, про які я тут не хочу говорити, я з офіційними представниками російської асоціації не підтримую жодних окремих контактів. Це дуже політичне питання.

– Результати їхньої роботи Ви бачите? Ви бачи-

те книжки, презентації, доповіді?

– Ні, якщо йдеться про філологічні науки, то не бачу. Може, якісь є, але вони просто не потрапляли до мене з різних причин. А я знаю, що в історичних науках, які все ж таки належать до україністики, поставали серйозні твори.

– Як реагують члени асоціації на пропагандистські твори своїх колег з Росії, якщо вони з'являються?

– Якщо це публікація і вона така, що варто про неї щось написати, бо дещо просто є сміття, що про нього не варто говорити нічого... Але якщо це наука все ж таки певною мірою, але там є складні моменти, то ми пишемо рецензію. Ми пишемо якомога критичніші рецензії, в якомога відомішому міжнародному журналі, щоб ми не варилися лише у власному соку. Якщо це, скажімо, наукова конференція, то ми беремо участь у дискусії. Бо, звісно, у нас сильніші аргументи, і для них ситуація не дуже вигідна, коли є нормальна аудиторія, оскільки рацію маємо ми.

Радіо „Свобода“

Голодомор 1946-1947...

(Закінчення зі стор. 7)

ними в сучасній голодоморній тематиці. Де, зрештою, хоч один пам'ятник, що відображає післявоєнну трагедію? Може, смерть більш ніж мільйона українців уже не вважається злочином червоного режиму в час дії законів про декомунізацію? Ситі мовчать, бо не хочуть обтяжувати себе, а ті, кого з нами нема, — безмовні.

Не будьмо безмовними ми, живі. Доки живі — наш обов'язок пам'ятати про невинно убієнних.

Газета „День“

Андрій Бондарчук – письменник, журналіст, народний депутат України першого скликання, почесний громадянин Луцька.

13 Month Share Certificate Special

UKRFCU.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

*Annual Percentage Yield (APY). 13 month share certificate special must be opened between May 1, 2017 and May 31, 2017. \$500 minimum balance required to open and earn APY. A penalty may be imposed for early withdrawals. All rates are subject to change without notice. Advertised rate accurate as of 05/01/2017. Must be member or sign-up for membership in the Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union – Philadelphia (UKRFCU) to qualify. New memberships are subject to UKRFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any UKRFCU location). Federally insured by NCUA.

Call 215.725.4430

Philadelphia | Jenkintown | Trenton | Feasterville

www.ukrfcu.com

Печальна муза Зузанни Гінчанки

Євген Цимбалюк

100 років тому, 9 березня 1917 року, народилася Сара Гінцбург, якій вже в юному віці судилося стати знаною поеткою. У 19 років вона видала свою першу поетичну збірку „Про кентаврів“, і ця книга, хоч і була написана польською мовою, стала „перепусткою“ авторці до Спілки письменників України.

На жаль, більше її книг при житті не виходило, а саме життя видалося надто коротким. У 27-річному віці поетеса у Варшаві розстріляли гітлерівці. А знає її Україна радше не як Сару Гінцбург, а як Зузанну Гінчанку, як вона сама себе „охрестила“ літературним псевдонімом.

Із нагоди 100-річчя Зузанни Гінчанки Рівненська обласна бібліотека провела 16 березня вечір-портрет „Трагічна муза Зузанни Гінчанки“, що став своєрідним пошанівком світлої пам'яті рівнянки,

яка після втечі батьків від „Жовтневої революції“ з Києва у Рівне провела тут своє дитинство та юність: мешкала в бабусі, навчалася в гімназії, написала перший вірш, стала членом літературного товариства „Волинь“, уклала свою першу поетичну збірку. До Рівного вона повернулася й після навчання у Варшавському університеті.

Зузанна Гінчанка була активною в літературному та громадському житті. Успішно співпрацювала з часописами, де друкувала не лише вірші, а й публіцистику, краєзнавчі матеріали, сатиру, написала кілька драм для радіо.

Після початку Другої світової війни С. Гінцбург переїхала до Львова, працювала над перекладами польською мовою Тараса Шевченка, Лесі Українки, Павла Тичини, Володимира Маяковського та Армана Леруа де Сент-Арно. А в „Літературному альманасі“ вийшли друком її нові пое-

тичні добірки „Пробудження“ та „У битві за врожай“. У своїх віршах Зузанна Гінчанка була провидицею подій: „Маю в собі смерть неухильну, як голка, що плаває в жилах“.

Війна застала її у Львові разом з мистецтвознавцем Майклом Вайнзігером, з яким узяла шлюб. Подружжю довелося рятуватися від гітлерівських облав, втікати до Варшави, де, переховуючись в помешканні подруги дитинства з Рівного Блумки Фрадіс, поетеса знову передрекла свою долю, написала вірш про свій завтрашній день – як її видають окупантам, як арештовують і страчують.

Усе це сталося через декілька днів. Розстріляли С. Гінцбург на

Сара Гінцбург (Зузанна Гінчанка) під час перебування в Рівному у 1940 році.

підвір'ї в'язниці. Зузанна Гінчанка відійшла у засвіти, але залишилися її поезія. У Польщі та Україні не згасає світла, незабутня пам'ять про неї.

Українська Вільна Академія Наук у США
з глибоким сумом сповіщає
про відхід у вічність

**професора доктора
ЛЮБОМИРА ВИНАРА**

(1931–2017)

дійсного члена УВАН, другого віце-президента
та голови Історичної секції УВАН.

Світлої пам'яті Л. Винар був одним з найбільших
організаторів українського наукового життя в діаспорі,
відомим істориком, бібліографом, педагогом.

*Пам'ять про нього лишилась у його спадщині та усіх його добрих
справах, що сприяли розвитку української історичної науки.*

В пам'ять про покійного просимо складати пожертви
на УВАН з позначкою на видання епістолярних джерел
грушевськознавства, що не встиг завершити св. п. Л. Винар

Управа та членство УВАН у США

Ділимося сумною вісткою, що 10 лютого
2017 року відійшла у вічність

**св. п.
Надя Цегельська**

з дому Луцька

сестра св. п. Міні, бабуся св. п. Марка

У смутку залишилися:

чоловік Юрко; сестри Христя і Марта; доньки Реня, Аня, Даня
і Стефанія; зять Крис; внуки Стефан з дружиною Іреною, Захарій,
Доминик, Адріан, Олена та правнук Тарас.

Вічна їй пам'ять!

Пожертви в пам'ять Покійної можна складати на Союз Українок
Америки Відділ 91, на Alzheimer's Association Delaware Valley, 399
Market Street, Suite 102, Philadelphia, PA 19106 або на St. Josaphat's
Ukrainian Catholic Church in Bethlehem PA.

**Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці**

повідомляє своїх членів та громаду,
що 16 квітня 2017 року відійшов з цього світу

Дійсний член НТШ-А

Дійсний член УВАН

Почесний академік Університету „Острозька Академія“
Голова Історичної Секції УВАН у США

св. п.

**Професор, Доктор
Любомир Роман Винар**

історик, архівознавець, бібліотекар

Народжений 16 лютого 1931 року
(офіційна дата народження 2 січня 1932 року)
у Львові

Нагороди

Медаля св. Володимира (від СКУ)
Медаля Михайла Грушевського (від НТШ в Україні)

Засновник Українського Історичного Товариства
Засновник і довголітній редактор журналу
„Український історик“

У Кентському Університеті створив
Науковий Центр Етнічних Досліджень (1971)
і був його директором до 1995 року
Засновник журналу „Ethnic Forum“ (1980)

Закінчив

Мюнхенський Університет Максиміліана Людвіка
Докторат здобув в Українському Вільному Університеті (1957)

Працював

в Кентському Університеті, Огайо (1969-1996)
та інших університетах США

Автор багатьох наукових і публіцистичних статей

Рідним складаємо співчуття

Вічна йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS

Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА

Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083

908-964-4222 • 973-375-5555

www.unionfuneralhome.com

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,
NEW YORK** і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/СТ/РА

З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

UNF Fundraiser - Soyuzivka Heritage Center

The Largest Ukrainian Festival in the United States organized by the Ukrainian National Foundation, under the patronage of the Embassy of Ukraine.

2017 Ukrainian Cultural Festival

at Soyuzivka

Kerhonkson, New York

July 14, 15 & 16

FRIDAY NIGHT

FUNDRAISER

LVIV RETRO GALA

Proceeds to benefit Ukraine

Ukrainian Village, Film Festival, Dancing, Music and Song, Art/Crafts, Delicious Ethnic Foods, Concerts in Veselka Hall, Beer Garden and Zabavas!

Shuttle bus to Hudson Valley available from parking areas

Must be patron of Hudson Valley Resort
1-888-9-HUDSON

Soyuzivka
Heritage Center

216 Foordmore Rd.
Kerhonkson NY 12446
845-626-5641 • soyuzivka@aol.com
www.soyuzivka.com

Vendor info:
941-966-5241 | 845-626-5641
heritageuki@gmail.com

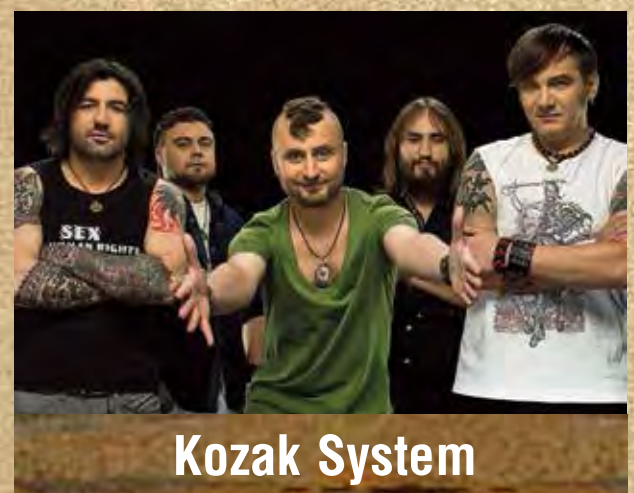
Oksana Mukha

Pikkardiyska Tertsia

Choir-Lanka Halychanka

Kozak System

MC's Vasyly Popadiuk
& Lydia Kulbida

Roma Pryma Bohachevsky
Ukrainian Dance Workshop

Dumka Choir